Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Nr. 36. Warszawa, dnia 20 listopada 1935 r. **Rok XVIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-197** „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 65 — 70.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr.Nr. 78—83.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 255 – 259.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

187.

OKÓLNIK Nr. 65

z dnia 16 listopada 1935 r.

o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa.

(Nr. AP. 25-8).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W związku z rozpoczęciem na terenie m. st. Warszawy akcji, mającej na celu zwalczanie żebractwa i włóczęgostwa w wykonaniu postanowień rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 14 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 823), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej zarządza, co następuje:

W celu przyjścia z pomocą tej akcji i niedopuszczania do stolicy osób, które pod pozorem poszukiwania pracy opuszczają miejsce stałego zamieszkania, a następnie po przybyciu do Warszawy powiększają liczbę bezdomnych, niekiedy zaś oddają się żebraninie i wałęsaniu należy ze szczególną uwagą przy zgłaszaniu się petentów do władz o zasiłki na wyjazd do Warszawy lub o ulgowe bilety na przejazd badać, czy rzeczywiście zgłaszający się wyjeżdżają celem objęcia pracy, z reguły jednak nie należy zasiłków takich w żadnej formie udzielać.

Jednocześnie należy środkami, leżącemi w kompetencji władz, przeciwdziałać niecelowym wędrówkom osób, które w następstwie takich wędrówek stają się ciężarem miejscowej opieki społecznej lub oddają się żebraninie.

W ostatnich czasach daje się zauważyć znaczny wzrost żebractwa wśród nieletnich. Przyczyną tego wzrostu jest w wielu wypadkach walka, prowadzona z żebractwem i włóczęgostwem dorosłych, którzy pragnąc uniknąć zastosowania wobec nich środków zapobiegawczych, poprawczych i karnych wyręczają się nieletniemi, skłaniając ich do żebraniny.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie stosownych zarządzeń w celu przeciwdziałania temu szkodliwemu objawowi przez zwracanie szczególnej uwagi na wypadki żebrania nieletnich; w razie stwierdzenia, że nieletni skłoniony został do tego przez inne osoby, należy w stosunku do tych ostatnich stosować sankcje karne, wynikające z art. 32 prawa o wykroczeniach.

Tym samym sankcjom karnym podlegają także osoby, które żebrzą w sposób zuchwały lub oszukańczy.

W województwach, na obszarze których weszły w życie postanowienia rozporządzenia z dnia 14 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 823) o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa należy względem żebraków i włóczęgów wykorzystywać uprawnienia, z tych przepisów wynikające.

Okólniki Nr. 120 z 1933 r. i Nr. 109 z 1934 r. uchyła się.

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

188.

OKÓLNIK Nr. 66

z dnia 18 listopada 1935 r.

o nazwiskach osób pochodzących z żydowskich związków rytualnych.

(Nr. AC. 26a-14-1)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Celem ustalenia na paszportach i dokumentach publicznych brzmienia i pisowni nazwisk osób wyznania mojżeszowego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i ścisłego przestrzegania następujące zasady:

Jedynym miarodajnym wykładnikiem nazwiska, jakie przysługuje danej osobie, jest akt jej urodzenia, ewentualnie dla mężatek — akt ślubu.

Względem dzieci z t. zw. „rytualnych" małżeństw żydowskich mają zastosowanie ogólne przepisy o dzieciach nieślubnych.

Zasadniczo dzieciom tym przysługuje więc jedynie nazwisko matki, chyba że z aktów ich urodzenia wynika:

1) że zostały uprawnione przez następne małżeństwo rodziców zawarte w drodze prawem przepisanej, bądź też

2) jeżeli idzie o obszar mocy obowiązującej K. C. P. z 1825 r., że zostały formalnie uznane przez ojca (art. 100 i 101 bądź 298 i nast. K. C. P.), w których to przypadkach przysługuje im nazwisko ojca.

Poza temi przypadkami prawo dzieci, o jakich mowa wyżej, do noszenia innego nazwiska, niż nazwisko matki, uzyskane być może tylko w następstwie przysposobienia w trybie przepisów ustawowych o zmianie nazwiska oraz w trybie § 165 ust. 2 K. C. z 1811 r. i § 1706 ust. 2 zdanie 2 K. C. z 1896 r. (nadanie przez męża swego nazwiska dziecku nieślubnemu żony).

Wymienianie w tym stanie rzeczy w dokumentach osób pochodzących z żydowskich związków rytualnych obok nazwiska matki również i nazwiska ojca z dopiskiem „false" lub też po nazwisku ojca nazwiska matki z dopiskiem „recte" uznać należy za bezwzględnie niedopuszczalne.

W zakresie pisowni nazwisk przestrzegać należy jak najściślej pisowni ustalonej w akcie urodzenia.

Wszelka zmiana w tym względzie, chociażby podjęta w imię przystosowania nazwiska do pisowni polskiej, traktowana być musi narówni z samowolną zmianą nazwiska.

Okólnikiem niniejszym uchyla się pismo okólne Nr. AC. 7692/1 z dnia 21 maja 1929 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 8, poz. 163).

(—) Kawecki

PODSEKRETARZ STANU

189.

OKÓLNIK Nr. 67

z dnia 18 listopada 1935 r.

o meldunkach wojskowych zawodowych i ich rodzin.

(Nr. AC. 52-8-1).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że na niektórych odcinkach granicy powstały wątpliwości w sprawie meldowania w urzędach gminnych oficerów i podoficerów zawodowych K. O. P. i ich rodzin.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustala następujący w tym względzie tryb urzędowania:

1. Oficerów i podoficerów zawodowych K. O. P. obowiązują ogólne przepisy meldunkowe, dotyczące osób zawodowych wojskowych, t. j. obowiązek meldowania się w najbliższych urzędach gminnych, przez wypełnianie odpowiednich kwestjonarjuszów („Zgłoszenie zamieszkania" i „Zgłoszenie zmiany miejsca zamieszkania").

2. Wypełnianie rubryk kwestjonarjusza powinno odbywać się w następujący sposób:

a) w rubryce „Miejsce poprzedniego zamieszkania" lub „Dokąd się wyprowadził" — podawać należy nazwę miejscowości ewentualnie ulicy i numer domu;

b) w rubryce „Zawód i stanowisko w zawodzie, stanowiące główne źródło utrzymania" należy wypisać: „Oficer zawodowy" lub „podoficer zawodowy", względnie „żona (syn, córka) oficera (podoficera) zawodowego";

c) w rubryce „Czy posiada dowód osobisty i jaki" — wymienić należy dowód osobisty (paszport), o ile go oficer lub podoficer (względnie żona i dzieci) posiada, natomiast — jeżeli legitymuje się on legitymacją osobistą — należy wypisać „Legitymacja oficera (podoficera) zawodowego" lub „Legitymacja żony (syna, córki) oficera (podoficera) zawodowego Nr. . . . . ., wydana dnia . . . . ., miesiąca . . . ., roku . . . . ."

d) rubrykę „Czy posiada dowód, stwierdzający przynależność państwową i jaki" należy wypełnić adnotacją: „nie posiada", w przypadku, gdy dana osoba dowodu takiego, wydanego przez władze administracji ogólnej nie posiada;

e) rubrykę „Stosunek do powszechnego obowiązku wojskowego" należy wypełniać tylko w p-kcie a) „stopień wojskowy" adnotacją „oficer (podoficer) zawodowy".

Niniejszy tryb postępowania stosuje się do ogółu oficerów i podoficerów zawodowych oraz do członków ich rodzin.

O powyższem należy pouczyć zarządy gmin miejskich i wiejskich.

Jednocześnie uchyla się okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16.II.1935 r. Nr. 10 i z dnia 15.V.1935 r. Nr. 30 w tej samej sprawie.

(—) Kawecki

PODSEKRETARZ STANU

190.

OKÓLNIK Nr. 68

z dnia 18 listopada 1935 r.

o pieczęciach dla Komisarzy Ziemskich i ich używaniu.

(Nr. A. A. 31c-40).

Do

P. P. Wojewodów (prócz śląskiego) i Starostów.

W związku z włączeniem spraw administracji reform rolnych do zakresu działania władz administracji ogólnej w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27.X.1933 roku o zespoleniu urzędów ziemskich z władzami administracji ogólnej i organizacji Komisyj Ziemskich (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 635) oraz obecnym charakterem Komisarzy Ziemskich, jako urzędników fachowych powiatowych władz administracji ogólnej (Art. 2 ust. (3) powołanego rozporządzenia), zarządzam w porozumieniu z Panem Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, co następuje:

I. Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20.VI.1928 r. o pieczęciach urzędowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 593) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 2.XI.1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 831) zezwalam na zamówienie pieczęci urzędowych dla Komisarzy Ziemskich (z napisem „Starostwo Powiatowe . . . . Komisarz Ziemski") z materjału kauczukowego.

II. Zarazem na podstawie § 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1928 r. o pieczęciach urzędowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 593) ustalam skrót napisu na pieczęciach urzędowych Komisarzy Ziemskich, który winien brzmieć „Starostwo Powiatowe . . . . Komisarz Ziemski", w następujący sposób:

Przymiotnikowa nazwa Starostwa oraz wyraz „Komisarz" nie mogą ulec żadnym skrótom. Natomiast dopuszczalny jest skrót pozostałych trzech wyrazów napisu w następujący przykładowo tylko tu podany sposób: „Starostwo Powiat. (lub Pow.), Komisarz Ziem. (lub Z-ski)" zależnie od długości nazwy przymiotnikowej powiatu.

Wzór tych pieczęci winien ściśle odpowiadać wymogom art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980) oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1928 r. o pieczęciach urzędowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 593). Zamówienia na pieczęcie z materjału kauczukowego należy kierować do prywatnych przedsiębiorców, wobec tego, że brak odpowiedniej wytwórni państwowej. Jednocześnie proszę P. P. Wojewodów o dopilnowanie, by zamówione prywatnie pieczęcie ściśle odpowiadały wymogom ustawowym i wyrób ich był możliwie estetyczny i dokładny tak, by odcisk pieczęci nie odbiegał swym wyglądem od odcisków pieczęci metalowych, wyrabianych przez Mennicę Państwową.

III. Dla Komisarzy Ziemskich, spełniających funkcje organu fachowego przy kilku powiatowych władzach administracji ogólnej, należy zamówić tyle pieczęci urzędowych, na ile powiatów rozciąga się działalność każdego z nich z odpowiedniem oznaczeniem powiatu w napisie na każdej pieczęci.

Nie należy jednak zamawiać dla odpowiednich Komisarzy Ziemskich osobnych pieczęci z oznaczeniem p o w i a t ó w m i e j s k i c h ze względu na znikomą ilość spraw, wynikających w zakresie administracji reform rolnych na obszarze tych powiatów.

O ileby jednak sporadycznie zaszła potrzeba wydania aktu w sprawie z zakresu administracji reform rolnych wynikłej na obszarze powiatu miejskiego, wymagającego zaopatrzenia w pieczęć Komisarza, wówczas Komisarz powinien użyć w takim wypadku pieczęci Prezydenta danego miasta.

IV. Komisarze Ziemscy, obejmujący swą działalnością kilka powiatów, mogą zaopatrywać w swe pieczęcie również orzeczenia, wydawane i podpisywane przez nich w imieniu powiatowych władz administracji ogólnej („Za Starostę") w sprawach, podlegających ich aprobacie, o ile wykonywują swe czynności urzędowe i wydają orzeczenia p o z a s i e d z i b ą terytorjalnie właściwego w konkretnej sprawie starostwa (§ 5 ust. 2 pkt. a) rozporządzenia z dnia 30.VI. 1930 r. w sprawie wewnętrznej organizacji starostw (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 464).

Okólnik niniejszy zastępuje okólnik Nr. 54 z dnia 11.IV.1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 10, poz. 93) oraz pismo okólne z dn. 2.VIII. 1934 r. Nr. A. A. 31c. 40 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 21, poz. 202).

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

191.

OKÓLNIK Nr. 69

z dnia 18 listopada 1935 r.

o nazwiskach dzieci nieznanych rodziców.

(Nr. A.C. 26a-15-1).

Do

P. P. Wojewodów województw centralnych i wschodnich, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostów.

W zakresie nadawania nazwisk dzieciom nieznanych rodziców w trybie ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 413) wyłoniły się kwestje, wymagające ustalenia pewnych wytycznych postępowania.

Ustanowiona powołaną ustawą zasada swobodnego wyboru przez władzę nazwisk dla dzie-

ci nieznanych rodziców winna z natury rzeczy znaleźć ograniczenie:

a) w zasadzie możliwie najdalej idącej ochrony nazwisk osób trzecich,

b) w zasadzie ochrony interesów dziecka.

Do pkt. a). Okoliczność, że zasada ochrony nazwisk osób trzecich w ramach ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. należytego wyrazu nie znalazła i że ustawa ta podobnie jak ustawy z dnia 24 października 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478) i z dnia 22 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 16 z 1930 r.) prawa sprzeciwu osób zainteresowanych nie ustanawia, nietylko w niczem zasady tej nie umniejsza, ale przeciwnie nakłada obowiązek tem ściślejszego jej przestrzegania.

Unikać więc należy nadawania omawianym dzieciom nazwisk znanych z przeszłości bądź teraźniejszości, co przy pewnej znajomości dziejów, stosunków oraz pewnym stopniu wyczucia da się osiągnąć bez większych trudności.

Do pkt. b). Z drugiej strony wzgląd na interes dziecka dyktuje nakaz wystrzegania się obioru dlań nazwiska, któreby w czemkolwiek nawiązywało do jego nieznanego pochodzenia i okoliczności znalezienia bądź też skądinąd brzmieniem śmiesznem, nieprzystojnem, nielicującem z godnością człowieka czy duchem języka polskiego narazić go mogło na jakąkolwiek ujmę lub szkodę.

Notowane w praktyce przypadki nazwania dziecka podrzuconego na dworcu kolejowym „Kolejnickim", na schodach zaś „Schodeckim" i t. p. stanowią typowe przykłady takiej niefortunnej właśnie inicjatywy, której na przyszłość jak najskrzętniej należy unikać.

Wspomniane wyżej zastrzeżenie, dotyczące zgodności nazwiska z zasadami języka, ma zastosowanie przedewszystkiem do dzieci z pochodzenia polskich bądź też w duchu polskim wychowywanych.

Ze stanowiska zasady, o jakiej mowa pod pkt. a) nic nie stoi natomiast na przeszkodzie nadawaniu dziecku nieznanych rodziców nazwisk osób przyjmujących je na wychowanie.

Teza ta pogodzić się daje zarówno z zasadą prawnej ochrony nazwisk jak i z obowiązującemi ogólnemi zasadami prawa cywilnego.

Każdorazowego rozważenia wymaga więc jedynie kwestja, czy nazwisko osób przyjmujących na wychowanie nie zalicza się do rzędu tych, które w rozumieniu pkt. b) niniejszego okólnika przyniesćby mogło dziecku więcej ujmy, niż korzyści.

Poza tym przypadkiem, uwzględnianie ewent. próśb wychowawców dziecka o zezwolenie na nadanie mu ich nazwiska uznaćby należało nietylko za korzystne z punktu widzenia interesów dziecka i za słuszne w stosunku do osób, które dobrowolnie przyjęły na siebie ciężar jego wychowania, ale co więcej za praktycznie uzasadnione.

Nieodosobnione są bowiem przypadki, iż wychowawcy dziecka, chcąc je na stałe do siebie przywiązać w dobrej czy złej wierze, bądź to uprzedzają zarządzenia władz przewidziane omawianą ustawą z dnia 1 lipca 1926 r. i zeznają akt urodzenia dziecka, zmieniające przytem bezprawnie jego stan cywilny i podając je za dziecko własne, bądź też już po decyzji nadającej dziecku nazwisko i po odpowiednich ogłoszeniach w Monitorze Polskim zgłaszają prośbę o zezwolenie na zmianę nadanego dziecku nazwiska na swoje nazwisko.

Celem zapobieżenia tego rodzaju komplikacjom na przyszłość, przestrzegać należy następujących zasad:

1) postępowanie przewidziane ustawą z dnia 1 lipca 1926 r. prowadzone być powinno z możliwym pośpiechem,

2) już w powiadomieniu władzy duchownej przewidzianem art. 3 omawianej ustawy, zwrócić należy w miarę możności uwagę jej na fakt, że wymienione z imienia i nazwiska, z zawodu i zamieszkania osoby przyjęły takie a takie dziecko nieznanych rodziców na wychowanie i że sporządzenie aktu urodzenia tego dziecka nie może nastąpić inaczej jak w trybie przewidzianym art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r., co nie przeszkadza, by, jeżeli zachodzą istotnie naglące okoliczności s a m obrządek religijny dopełniony był wcześniej — „in articulo mortis",

3) przed powzięciem ostatecznej decyzji co do imienia i nazwiska dziecka wzywać należy każdorazowo jego wychowawców do zgłaszania w zakresie imienia i nazwiska tego ewent. życzeń, przyczem życzenia te rozpatrywane być winny z możliwie największą życzliwością,

4) zgłoszenia, o jakich mowa w pkt. 3) niniejszego okólnika przyjmować należy na piśmie bądź ustnie do protokółu, przy sposobności zaś pouczać strony, że podawanie w akcie urodzenia dziecka nieznanych rodziców za dziecko własne stanowi występek zagrożony przez art. 140 § 1, art. 193 i 195 K. K. karą do 2-ch ewentualnie do 5-ciu lat aresztu bądź więzienia.

Przechodząc do formalnej strony zagadnienia, Ministerstwo ze względów oszczędnościowych zarządza ponadto:

I. by teksty przewidzianych art. 3 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. ogłoszeń w Monitorze Polskim sprowadzały się do wymienienia niezbędnych jedynie t. j. w tymże art. 3 przewidzianych danych.

II. by ogłoszeń tych nie zarządzano indywidualnie od przypadku do przypadku, ale zbiorowo, w miarę nagromadzenia się większej ilości odpowiednich aktów.

Wzorowy formularz takiego ogłoszenia załącza się.

Okólnikiem niniejszym uchyla się pismo okólne Nr. AC. 1393/1 z dnia 14 lipca 1928 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 4 poz. 43) i okólniki Nr. 145 z dnia 4 sierpnia 1931 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 10, poz. 120) oraz Nr. 20 z dnia 19 lutego 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 4, poz. 36).

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

192.

OKÓLNIK Nr. 70

z dnia 19 listopada 1935 r.

o nakładaniu grzywien doraźnemi nakazami karnemi przez organa ochrony kolei.

(Nr. AP. 106-156).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Na podstawie art. 1 ust. 2, art. 2 pkt. 1 i art. 3 ustawy z dnia 13 marca 1934 roku o ochronie porządku na kolejach użytku publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 285) oraz rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 24 listopada 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, o przestrzeganiu porządku na kolejach użytku publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 961) organa ochrony kolei mają prawo nakładania grzywien doraźnemi nakazami karnemi.

Tryb postępowania normuje załączona do niniejszego okólnika Tymczasowa Instrukcja Ministra Komunikacji z dnia 13 września 1935 r. Nr. P. 10/229/7/35.

Prawo nakładania grzywien doraźnemi nakazami karnemi przysługuje tylko tym organom ochrony kolei, którym na wniosek właściwych dyrekcyj okręgowych kolei państwowych, powiatowe władze administracji ogólnej wydadzą odpowiednie upoważnienia. Właściwe powiatowe władze administracji ogólnej zaopatrują również organa ochrony kolei w ostemplowane druki doraźnych nakazów karnych.

„Właściwą" jest ta powiatowa władza administracji ogólnej, na której obszarze znajduje się stacja macierzysta danego funkcjonarjusza ochrony kolei albo gdzie funkcjonarjusz pełni stale służbę. W sprawie tej zechce Pan Wojewoda (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) porozumieć się z odnośną dyrekcją okręgową kolei państwowych.

Doraźne nakazy karne 1, 2 i 5-o złotowe, zawarte w czterech bloczkach, obejmować będą wykroczenia podane w załączonym do instrukcji wykazie.

O druki bloczków doraźnych nakazów karnych oraz upoważnień, o których mowa w § 1 ust. (2) instrukcji, — należy zwracać się w ustalonym trybie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Wydział GB).

Zał.: tymczasowa instrukcja Ministra Komunikacji z dn. 13.IX.1935 r.

PODSEKRETARZ STANU

(—) Kawecki.

TYMCZASOWA INSTRUKCJA MINISTRA KOMUNIKACJI Z DNIA 13 WRZEŚNIA 1935 r. Nr. P. 10/229/7/35 O NAKŁADANIU GRZYWIEN DORAŹNEMI NAKAZAMI KARNEMI PRZEZ ORGANA OCHRONY KOLEI.

Zatwierdzam do użytku służbowego uzgodnioną z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych (Nr. A. P. 106/156 z dn. 27.VIII.1935 r.) Tymczasową Instrukcję o nakładaniu grzywien doraźnemi nakazami karnemi przez organa ochrony kolei.

TYMCZASOWA INSTRUKCJA

o nakładaniu grzywien doraźnemi nakazami karnemi przez organa ochrony kolei.

Część I.

§ 1.

(1) Na podstawie art. 1 ust. (2), art. 2 pkt. 1 i art. 3 ustawy z dn. 13 marca 1934 r. o ochronie porządku na kolejach użytku publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 285) oraz rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 24 listopada 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, o przestrzeganiu porządku na kolejach użytku publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 961), organa ochrony kolei mają prawo nakładać grzywny doraźnemi nakazami karnemi.

(2) Prawo to służy tylko tym organom ochrony kolei, którym na wniosek właściwych dyrekcyj okręgowych kolei państwowych, powiatowe władze administracji ogólnej wydadzą odpowiednie upoważnienia.

§ 2.

Organa ochrony kolei nakładają grzywny doraźnemi nakazami karnemi na osoby, dopuszczające się wykroczenia przeciw przepisom o porządku na kolejach, wtedy tylko, gdy winnego wykroczenia przeciw przepisom schwytano na gorącym uczynku, albo gdy nie ma wątpliwości co do osoby winnej wykroczenia i jeśli winny wykroczenia zgodzi się uiścić bezzwłocznie grzywnę.

§ 3.

Uiszczenie grzywny nakładającemu ją organowi ochrony kolei czyni nakaz prawomocnym.

§ 4.

(1) Jeżeli wykraczający przeciw przepisom o porządku na kolejach odmówi bezzwłocznego i bezpośredniego uiszczenia grzywny, to od zastosowania doraźnego nakazu karnego należy odstąpić, winnego zaś wylegitymować lub w inny sposób stwierdzić tożsamość jego osoby i sporządzić według załączonego wzoru Nr. 5 doniesienie. W doniesieniu powinno być zaznaczone, że winny nie zgodził się na uiszczenie grzywny.

(2) Doniesienie należy przedstawić kierownikowi miejscowego odcinka ochrony kolei, który przesyła je do właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 5.

W razie niemożności stwierdzenia tożsamości winnego i odmowy dobrowolnego udania się do najbliższego organu policji państwowej, żandarmerji lub warty wojskowej, organ ochrony kolei ma prawo zatrzymać winnego i przymusowo doprowadzić do powyższych organów w sposób, przewidziany w tymczasowej instrukcji strażniczej.

§ 6.

Nie wolno nakładać grzywny doraźnym nakazem karnym, jeżeli osoba, wykraczająca przeciw przepisom o porządku na kolejach, wyrządziła przez swój czyn szkodę materjalną lub popełniła odnośnie do komunikacji kolejowej, mienia kolejowego lub mienia powierzonego kolei jedno z przestępstw, wyszczególnionych w kodeksie karnym w artykułach:

215 (o sprowadzeniu niebezpieczeństwa pożaru, zawalenia się budowli albo katastrofy w komunikacji kolejowej);
223 (o utrudnianiu lub uniemożliwieniu korzystania z urządzeń kolejowych);
257 (o kradzieży);
258 (o kradzieży rozbójniczej);
259 (o rozboju);
263 (o uszkodzeniu cudzego mienia);
265 (o jeździe koleją bez biletu).

§ 7.

Organa ochrony kolei powinny unikać szablonowego i masowego nakładania grzywien. Należy raczej przez pouczenie nakłaniać obywateli do przestrzegania przepisów o porządku na kolejach.

§ 8.

(1) Powiatowe władze administracji ogólnej zaopatrują organa ochrony kolei w ostemplowane druki doraźnych nakazów karnych.

Otrzymane od powiatowej władzy administracji ogólnej bloczki doraźnych nakazów karnych winny być objęte dokładnemi wykazami według przepisów rachunkowo - kasowych, stanowiących część II niniejszej Tymczasowej Instrukcji.

§ 9.

(1) Doraźne nakazy karne, zależnie od rodzaju wykroczenia, przewidują grzywny w wysokości 1, 2 i 5. zł.

(2) Wysokość nałożonej przez organa kolei grzywny nie może być wyższa od określonej w doraźnym nakazie karnym.

§ 10.

Doraźne nakazy karne są w zasadzie bezimienne. Na żądanie ukaranego należy w nakazie karnym wypisać jego imię i nazwisko.

§ 11.

(1) Przy nakładaniu grzywny organa ochrony kolei obowiązane są podkreślić w nakazie karnym ołówkiem tuszowym wykroczenie, za które została wymierzona grzywna, opatrzyć nakaz datą i swoim podpisem, poczem wręczyć nakaz ukaranemu. Na grzbiecie doraźnego nakazu należy zapisać liczbę punktu określającego wykroczenie oraz datę ukarania,

(2) Manipulację rejestracyjną i rachunkową doraźnych nakazów karnych zawiera część II niniejszej instrukcji.

§ 12.

Nadzór nad wykonywaniem doraźnego orzecznictwa karnego sprawują powiatowe władze administracji ogólnej.

Właściwi przełożeni wykonują stałą kontrolę nad postępowaniem organów ochrony kolei w zakresie wymierzania kar doraźnych, a w szczególności sprawdzają wykazy i kwoty, uzyskane w tej drodze oraz terminowe wpłacanie pobranych grzywien.

Część II.

Przepisy rachunkowo-kasowe, dotyczące pobierania grzywien nakładanych doraźnemi nakazami karnemi przez organa ochrony kolei.

§ 1.

Kierowników odcinków ochrony kolei albo rejonów ochrony kolei, nie dzielących się na odcinki, zaopatrują w formularze (bloczki) doraźnych nakazów karnych właściwe powiatowe władze administracji ogólnej. Wymienione formularze są zbroszurowane w bloczki po 50 sztuk. Bloczki opatrzone są kolejnemi numerami, formularze zaś w każdym bloczku mają podwójny numer w formie ułamka t. j. Nr. $\frac{\text{bloczku}}{\text{formularza}}$ Jeden z tych numerów (u góry) wskazuje numer właściwego bloczka, drugi zaś (u dołu) numer kolejny formularza w bloczku, t. j. jeden z kolejnych numerów od Nr. 1 do Nr. 50.

§ 2.

(1) Formularze doraźnych nakazów karnych podlegają ścisłemu zarachowaniu, należy je więc przechowywać w odpowiednio zabezpieczonem miejscu pod zamknięciem. Przychód i rozchód bloczków doraźnych nakazów karnych w oddzielnym wykazie ogólnym według załączonego wzoru Nr. 1 prowadzą kierownicy odcinków ochrony kolei, albo rejonów, nie dzielących się na odcinki, osobiście lub przez pracowników, których do tego upoważnili.

(2) Oprócz wykazu ogólnego bloczków nakazów karnych prowadzą oni również wykaz szczegółowy według wzoru Nr. 2. W wykazie szczegółowym należy otwierać konta oddzielnych organów ochrony kolei. Konta te obciąża się bloczkami doraźnych nakazów karnych zapisanemi na rozchód w wykazie ogólnym, wypełniając rubryki od 1 do 5 włącznie.

§ 3.

Bloczki doraźnych nakazów karnych są opatrzone okrągłą pieczęcią powiatowej władzy administracji ogólnej w taki sposób, że jedna połowa pieczęci jest odciśnięta na samym nakazie karnym, druga zaś na grzbiecie. Dla łatwiejszego ustalenia, skąd pochodzi dany nakaz karny przed wydaniem bloczków do rąk organów ochrony kolei, upoważnionych do nakładania grzywien, na odwrotnej stronie każdego formularza nakazu karnego powinna być odciśnięta pieczęć właściwej jednostki służbowej P. K. P.

§ 4.

Uzyskaną z nakazów karnych gotówkę organa ochrony kolei, po ukończeniu służby, składają łącznie z raportem wzór Nr. 3 właściwemu kierownikowi ochrony kolei, lub pracowni-

kowi przez niego upoważnionemu i otrzymują na grzbiecie ostatniego zużytego formularza nakazu pokwitowanie danego urzędu następującej treści:

„gotówką przyjęto w ogólnej sumie . . . . .zł. . . . według raportu Nr. . . . . z dnia . . . . 193 . . r.“

Uwagę tę należy opatrzeć podpisem przyjmującego gotówkę.

Raporty takie służą za podstawę do uznania właściwych kont w wykazie Nr. 2 sumami wyrachowanemi.

§ 5.

Grzywny, pobrane na podstawie doraźnych nakazów karnych, należy wpłacać do 7 dni, na dochód z urzędu wojewódzkiego (budżet Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — „grzywny“), do kasy miejscowego urzędu skarbowego. Wpłacanie powyższych sum pieniężnych za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności jest dozwolone tylko wtedy, gdy w danej miejscowości niema urzędu skarbowego. Przy wpłacaniu grzywien za pośrednictwem P. K. O. należy z sumy pobranych grzywien potrącać koszty manipulacyjne P. K. O. W ten sposób suma wpłacona plus opłacone koszta P. K. O. dadzą sumę grzywien pobranych. Wpływy z nakazów karnych z końca okresu budżetowego należy wpłacać najpóźniej w ostatnim dniu tego okresu.

§ 6.

Kierownicy odcinków kolei, albo rejonów niedzielących się na odcinki przesyłają do dnia 10-go każdego miesiąca właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej sprawozdania o pobranych i wpłaconych w ubiegłym miesiącu sumach (wzór Nr. 4), potwierdzenie wpłat przechowują u siebie do dyspozycji organów kontrolujących. Sprawozdania te, po uprzedniem skontrolowaniu, służą powiatowej władzy administracji ogólnej za podstawę do uznania sumami wyrachowanemi właściwych kont w wykazie wzór Nr. 2.

§ 7.

(1) Wszystkie dokumenty i wykazy należy przechowywać w porządku do dyspozycji organów, mających prawo dokonywania kontroli.

(2) Na dokumentach należy oznaczać stronę i pozycję zapisu w wykazie wzór Nr. 2, poczem należy je przechowywać w kolejnym porządku zapisów w oddzielnych skoroszytach na każde z wymienionych kont.

§ 8.

Zużyte bloczki doraźnych nakazów karnych należy za pokwitowaniem zwracać właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 9.

Osoby, dokonywujące czynności inspekcyjnych, obowiązane są kontrolować całą akcję poboru grzywien na podstawie doraźnych nakazów karnych w szczególności zaś sprawdzać prawidłowość zapisów oraz stan gotówki i formularzy nakazów.

Wzór Nr. 1.

WYKAZ OGÓLNY
przychodu i rozchodu formularzy doraźnych nakazów karnych.

PRZYCHÓD						ROZCHÓD						
Nr. porządkowy wpisu	Data (dzień miesiąc rok) i Nr. pisma, przy którem otrzymano formularze	Nazwa urzędu lub nazwisko osoby, od których są formularze nakazów karnych	Ilość bloczków			Nr. porządkowy wpisu	Data (dzień, miesiąc rok)	Imię i nazwisko organu ochrony kolei, otrzymującego formularze doraźnych nakazów karnych	Ilość bloczków			Pokwitowanie
			1 zł.	2 zł.	5 zł.				1 zł.	2 zł.	5 zł.	

Wzór Nr. 2.

WYKAZ SZCZEGÓŁOWY

formularzy doraźnych nakazów karnych, wydanych do wyliczenia i wyliczonych

konto ....
(imię i nazwisko osoby upoważnionej do karania)

WYDANO DO WYLICZENIA | WYLICZONO

1	2	3	4			5	6		7	8
Nr. porządkowy	Data	Nr. porządkowy rozchodu w wykazie ogólnym (§ 2 instr.)	Ilość bloczków do wyliczenia			Kwota do wyliczenia	Sprawozdanie lub raport		Kwota wyliczona	Uwagi
			1 zł.	2 zł.	5 zł.		Nr.	Data		

Wzór Nr. 3.

Nr. ....
(podać Nr. konta według wykazu wzór Nr. 2)

RAPORT PIENIĘŻNY Nr. ....

z pobranych gotówką grzywien, nałożonych doraźnemi nakazami karnemi

z dnia .... m-ca .... 193 r.

pełniącego służbę od godz. .... do godz. ....

Nr. legitymacji	Imię i nazwisko organu ochrony kolei	Za zużyte formularze nakazów karnych						Razem suma
		po 1 zł.		po 2 zł.		po 5 zł.		
		od Nr.	do Nr.	od Nr.	do Nr.	od Nr,	do Nr.	
								(słowami) .... zł. podpis

Wzór Nr. 4.

SPRAWOZDANIE Nr.

o pobranych i wpłaconych z doraźnych nakazów karnych za miesiąc maj 1934 r.

Nr. kolejny zapisu	TREŚĆ	Ilość dokumentów	Kwota szczegółowa	Kwota ogólna
	I. Grzywny pobrane.			
1	Z bloczku Nr. . . . . kwity od Nr. 3 do Nr. 17 wł. 1 zł.	—	15.—	—
2	,, ,, ,, ,, ,, ,, 7 ,, ,, 10 ,, 2 zł.	—	8.—	—
3	,, ,, ,, ,, ,, ,, 23 ,, ,, 50 ,, 5 zł.	—	140.—	163.—
	II. Sumy wpłacone.			
1	Dn. 2.V.34 r. do Urzęd. Skarb. albo na konto czekowe Pocztowej Kasy Oszczędności Nr.	1	24.—	—
2	,, 3.V. ,, ,, ,, ,, ,,	1	32.—	—
3	,, 12.V. ,, ,, ,, ,, ,,	1	12.—	—
4	,, 18.V. ,, ,, ,, ,, ,,	1	22.—	—
5	,, 22.V. ,, ,, ,, ,, ,,	1	16.—	—
6	,, 29.V. ,, ,, ,, ,, ,,	1	27.—	—
7	,, 31.V. ,, ,, ,, ,, ,,	1	30.—	163.—

Słowami sto sześćdziesiąt trzy zł.

Ogółem ukarano osób

Nazwa urzędu składającego sprawozdanie

Podpis kierownika urzędu

Data ....

Nr. konta ....

Wzór Nr. 5.

WZÓR DONIESIENIA

....
(oznaczenie władzy lub organu urzędowego)

.... dnia .... 193 ...... r.

DONIESIENIE

1. Imię i nazwisko sprawcy czynu, imiona rodziców, wyznanie, stan rodzinny.	
2. Wiek sprawcy czynu, pełnoletniego, nieletniego (art. 6 prawa o wykr.) — na podstawie oświadczenia czy dokumentu.	
3. Zawód	
4. Stosunki majątkowe (źródła utrzymania i t. p.).	
5. Miejsce zamieszkania (adres).	
6. Opis czynu w streszczeniu (data, miejsce, rodzaj czynu i t. p.).	
7. Naruszony przepis prawny.	
8. Imiona i nazwiska świadków i miejsce ich zamieszkania.	
9. Sposób ujawnienia wykroczenia (czy doniesienie opiera się na własnem spostrzeżeniu donoszącego, czy też na innych danych ewent. jakich)?	
10. Dowody rzeczowe.	
11. Dane dodatkowe.	

....
(Imię i nazwisko, stopień służbowy sporządzającego doniesienie)

Uwaga: W rubryce 11 umieszcza się dane o przypuszczalnych powodach popełnienia wykroczenia, zachowaniu się sprawcy czynu, czy i kto podżegał sprawcę czynu do popełnienia wykroczenia i t. p.

(pieczęć)

Nr. ....

....
(podpis kierownika odcinka ochrony kolei)

Dnia ....

WYKAZ WYKROCZEŃ

przeciw przepisom porządku na kolejach w uwzględnieniem wysokości grzywien.

(Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 24 listopada 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o przestrzeganiu porządku na kolejach użytku publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 961 Dz. Urz. M. K. Nr. 2 poz. 10 z 1935 r.).

L. p.	Paragraf i ustęp rozporządzenia M. K. o porządku na kolejach	NAZWA WYKROCZENIA	Wysokość grzywny	Uwagi
1	1 (1)	Przechodzenie, przejeżdżanie, przepędzanie zwierząt przez tory kolejowe w niedozwolonych miejscach	1 zł.	
2	1 (3)	Przechodzenie i przepędzanie zwierząt przez przejazdy, strzeżone w czasie gdy są zamknięte	1 zł.	
3	1 (2)	Przechodzenie, przejeżdżanie i przepędzanie zwierząt przez przejazdy niestrzeżone lub strzeżone, gdy sygnały wskazują zbliżanie się pociągu, lub jeżeli niema sygnalizacji, a zbliżający się pociąg jest widoczny	1 zł.	
4	4	Dopuszczanie zwierząt do wchodzenia na tory kolejowe w miejscach niedozwolonych	1 zł.	
5	1 (4) (5)	Zatrzymywanie się, wyprzedzanie się pojazdów, pozostawianie pojazdów, lub zwierząt na przejazdach, przechodzenie, przejeżdżanie oraz przepędzanie zwierząt przez przejazdy nieprzepisową lewą stroną	1 zł.	
6	2 (1)	Wchodzenie na tory i torowiska, chodzenie po torach i torowiskach w miejscach niedozwolonych osobom nieupoważnionym	1 zł.	
7	7	Wchodzenie na perony stacyjne albo na inne ogrodzone lub zamykane części stacji przeznaczone do obsługi ruchu osobowego bez ważnego biletu na przejazd bez biletu peronowego, lub też specjalnego upoważnienia	1 zł.	
8	6	Wchodzenie na perony stacyjne i do innych pomieszczeń na stacjach, jako też wychodzenie z nich przez przejścia do tego nieprzeznaczone	1 zł.	
9	7 (2) i 8	Nieuzasadnione przebywanie na terenie dworca kolejowego, lub przebywanie w pomieszczeniach stacyjnych w celach, do których te pomieszczenia nie są przeznaczone . . .	1 zł.	
10	7 (4)	Wprowadzanie do poczekalni i restauracyj stacyjnych rowerów i psów, z wyjątkiem małych piesków pokojowych, oraz palenie tytoniu, jeżeli zakaz taki został w tych poczekalniach i restauracjach ogłoszony	1 zł.	
11	9	Zanieczyszczanie pomieszczeń stacyjnych, peronów, torów, ramp, placów, studzien, ładowni i wogóle obszaru kolejowego	1 zł.	

L. p.	Paragraf i ustęp rozporządzenia M. K. o porządku na kolejach	NAZWA WYKROCZENIA	Wysokość grzywny	Uwagi
12	11 (4)	Wychylanie się z okien wagonów, zatrzymywanie się na pomostach wagonów w czasie biegu pociągu	1 zł.	
13	11 (4)	Przechodzenie w czasie biegu pociągu z jednego wagonu do drugiego, jeżeli wagony nie są połączone ze sobą przejściami ochronnemi	1 zł.	
14	11 (4)	Przebywanie w pociągu podczas jego biegu w miejscach nieprzeznaczonych dla podróżnych, jak stopnie, dachy, budki hamulcowe i t. p.	1 zł.	
15	12 (2)	Zajęcie przez podróżnego miejsca w wagonie jeżeli zostało ono zajęte przedtem przez innego podróżnego i jeżeli dowód zajęcia był widoczny	1 zł.	
16	12 (3)	Zajęcie miejsca w przedziale dla kobiet przez mężczyzn w wieku powyżej 10 lat	1 zł.	
17	14	Palenie tytoniu w przedziałach dla niepalących lub w przedziałach dla kobiet	1 zł.	
18	19	Plucie na podłogę w wagonach, zanieczyszczanie siedzeń i wogóle zaśmiecanie i zanieczyszczanie wagonów	1 zł.	
19	19	Korzystanie z ustępów w pociągach podczas postoju pociągów na stacjach	1 zł.	
20	5 (1) 5 (2)	Palenie ognisk na obszarze kolejowym, używanie ognia i palenie tytoniu w magazynach składach i na rampach lub w ich pobliżu	2 zł.	
21	11 (2)	Wsiadanie i wysiadanie z pociągu w miejscach do tego nieprzeznaczonych lub z niewłaściwej strony	2 zł.	
22	11 (3)	Wsiadanie i wysiadanie w czasie biegu pociągu	2 zł.	
23	11 (4)	Otwieranie zewnętrznych bocznych drzwi wagonów w czasie biegu pociągu	2 zł.	
24	17	Wyrzucanie z wagonu takich przedmiotów, któremi można wyrządzić komuś szkodę na zdrowiu lub stratę materjalną	2 zł.	
25	21	Umieszczanie na obszarze kolejowym bez pozwolenia właściwych władz kolejowych ogłoszeń, reklam i napisów . .	2 zł.	
26	18	Używanie i palenie w wagonach jakiegokolwiek ognia oprócz zapałek, zapalniczek i świec umieszczonych w osłoniętych latarkach	5 zł.	
27	20	Uprawianie bez specjalnego pozwolenia na obszarze kolei i w wagonach handlu, różnych produkcyj zarobkowych (gry na instrumentach i t. p.)	5 zł.	
28	10 (1)	Wejście do pociągu bez ważnego biletu jazdy koleją lub bez specjalnego pozwolenia	5 zł.	

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

193.

PISMO OKÓLNE

z dnia 15 listopada 1935 r.

o polityce personalnej.

(Nr. Pers. -1101-2)

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Okólnikiem z dnia 16 października 1935 r. Nr. 59 Pers. 1101/1 w sprawie polityki personalnej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 33 poz. 173) zarządziłem pokierowanie przebiegiem pracy wstępujących do służby i pozostających już w niej przedstawicieli młodego pokolenia w ten sposób, ażeby przed nimi stała otworem droga do pełnienia coraz to wyższych funkcyj.

Ażeby drogę tę uporządkować i zabezpieczyć od przypadkowości koniecznem jest kierowanie przebiegiem służby każdego urzędnika według odpowiednio ułożonego i dostosowanego planu. Zechcą zatem Panowie niezwłocznie przystąpić do opracowywania właściwych planów i to dla wszystkich bez wyjątku, pozostających w służbie urzędników, ponieważ otwarcie drogi dla młodszych będzie wymagało odpowiedniego posuwania urzędników starszych w służbie pozostających.

Jednym ze sposobów, który umożliwiłby stosunkowo łatwe i proste ustalenie planu właściwego użycia urzędników byłby następujący:

Dokonanie podziału istniejących funkcyj (zarówno uznanych za stanowiska jak i za stanowiska nieuznanych — np. zastępca naczelnika wydziału) według charakteru pracy np.

A. o przeważającym charakterze
  1) prawniczym
  2) politycznym
  3) gospodarczym
  i t. d.

B. 1) kierownicze
  2) samodzielne (np. inspekcyjne)
  3) wykonawcze

C. 1) wewnętrzne
  2) pociągające za sobą stykanie się w urzędzie ze stronami
  3) służba zewnętrzna.

II. Ustalenie dla których stanowisk (funkcyj) są wymagane kwalifikacje najniższe.

III. Ustalenie dla których funkcyj są wymagane kwalifikacje specjalne (np. służba w dziale bezpieczeństwa).

IV. Ustalenie dla których stanowisk (funkcyj) potrzebne są kwalifikacje najwyższe.

V. Ustalenie kolejności funkcyj przy przejściu w miarę postępów i wszechstronności przygotowania od funkcyj wymienionych w punkcie II i III do funkcyj wskazanych w punkcie IV.

Pragnąłbym doprowadzić do możliwie równoczesnego i jednolitego przeprowadzenia akcji, mającej na celu nastawienie polityki personalnej w sposób wskazany w wyżej wymienionym okólniku z dnia 16 października 1935 r. we wszystkich podległych mi urzędach i w tym celu zarządzam przedstawienie przez Panów Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w nieprzekraczalnym terminie do 30 listopada 1935 r. wniosków, co do sposobu przy pomocy którego dałoby się otworzyć możliwie wszystkim urzędnikom I kategorji, pozostającym w służbie, drogę do posuwania się na coraz to wyższe stanowiska.

W sprawie odpowiedniego nastawienia polityki personalnej w stosunku do urzędników kat. II i III, zostanie wydane osobne zarządzenie.

Krytyczne uwagi ze strony Panów w formie osobnego załącznika są pożądane.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

194.

PISMO OKÓLNE

z dnia 18 listopada 1935 r.

w sprawie wykonania polsko-rumuńskiej konwencji o ułatwieniach w małym ruchu granicznym.

(Nr. AP. 117-R-1).

Do

P. P. Wojewodów w Stanisławowie i Tarnopolu.

W Nr. 61 Dziennika Ustaw R. P. z dnia 15.VII.1931 r. został ogłoszony tekst konwencji polsko-rumuńskiej, podpisanej w Warszawie w dniu 7.XII.1929 r., dotyczącej ułatwień w małym ruchu granicznym polsko-rumuńskim.

Z ułatwień, o których mowa w rozdziale I i II konwencji mogą korzystać osoby, z a m i e s z k a ł e w „p a s i e p o g r a n i c z n y m" 10-c i o k i l o m e t r o w y m, a zatem w miejscowościach, których wykaz został ogłoszony w obwieszczeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27.V.1932 r. (Monitor Polski Nr. 122, poz. 154 z r. 1932).

Ułatwienia w małym ruchu granicznym polegają przedewszystkiem na swobodnem przekraczaniu granicy polsko-rumuńskiej na podstawie przepustek granicznych, których forma i treść jest ustalona w art. 4 konwencji — jednakże z zachowaniem warunków, przewidzianych w art. 7 (okres ważności przepustki i czas pobytu po drugiej stronie granicy), art. 8 (miejsce przekraczania granicy) i art. 9 (czas przekraczania granicy) — oraz w przepisach celnych i w protokóle dodatkowym do konwencji. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podkreśla, że przepustki, przewidziane w omawianej konwencji, nie mogą być wydawane osobom, nieposiadającym stałego zamieszkania w granicach, objętych „pasem pogranicznym" (np. kuracju-

szom, osobom, przyjeżdżającym na czasowy pobyt do letnisk, położonych w wymienionym pasie pogranicznym i t. p.).

Zasadniczo przepustki powinny być wystawiane przez miejscowo-właściwe powiatowe władze administracji ogólnej (art. 5 p. 1), a w pewnych wypadkach przepustki jednorazowe przez wójtów gmin (art. 5 p. 2). W związku z powyższem uprawnieniem wójtów gmin, zechce Pan Wojewoda zarządzić wydanie stosownych pouczeń, kiedy i komu można wydać przepustkę graniczną (art. 5 p. 2 i art. 7 p. 1) oraz co do pobierania opłat za przepustkę. Jednakże uprawnienia dla wójtów należy ograniczyć do zupełnie wyjątkowych przypadków. Przepustki graniczne zarówno w jednym, jak i w drugim wypadku podlegają tylko opłatom, przewidzianym w art. 10 konwencji, natomiast wolne są od opłat stemplowych zarówno podania jak i przepustki po myśli art. 142 p. 22 i art. 154 ust. 2 ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 404 z r. 1935).

Zasadniczo należy dążyć do tego, aby osoby, ubiegające się o przepustki, posiadały dowody osobiste, przewidziane w art. 18 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16.III.1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 304), zaopatrzone w fotografje, w braku których będzie miało zastosowanie postanowienie art. 4 p. 4.

Zgodnie z art. 5 p. 3 o każdem podaniu o przepustkę, co do wydania której nie zachodzą przeszkody i z wyjątkiem wypadków nagłych (art. 5 p. 2) należy zawiadomić właściwe władze rumuńskie — poczem w razie braku sprzeciwu przed upływem dwudziestu dni, przepustkę można wydać. Termin dwudziestodniowy jest prekluzyjnym, na co należy zwrócić baczną uwagę, aby nie utracić prawa zgłoszenia sprzeciwu w odniesieniu do zawiadomień, przesyłanych władzom polskim przez władze rumuńskie.

Formularze przepustek granicznych konwencyjnych (jednorazowych, stałych i gospodarczych) będą przesyłane Panu Wojewodzie na zamówienia, które należy corocznie przesyłać do Ministerstwa na miesiąc przed upływem roku kalendarzowego. Z ogólnej ilości przepustek jednorazowych, przydzielonych Starostwu należy w razie potrzeby pewną ilość egzemplarzy przesłać wójtom zainteresowanych gmin, z zachowaniem należytej kontroli, celem uniknięcia nadużyć.

W związku z art. 12 konwencji Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa, że naruszenie przepisów konwencyjnych w odniesieniu do przepustek granicznych będzie ścigane, stosownie do postanowień działu III. Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 23.XII.1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 996), (ewent. mogą mieć także zastosowanie przepisy K. K.).

Zarządzenie niniejsze uchyla pismo z dn. 22.X.1931 r. Nr. AP. 2180/16.

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 26 października Nr. 78 Rok 1935

Poz. 483. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 września 1935 r. o przepisach sanitarnych dla zakładów fryzjerskich i golarskich.

Na podstawie art. 11 ust. 1 p. e) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Zakłady fryzjerskie i golarskie mogą być urządzane tylko w pomieszczeniach dobrze oświetlonych i dostatecznie obszernych. Stosunek powierzchni okien do powierzchni podłogi nie może być mniejszy niż 1 : 8.

(2) O ile zakład posiada pracownię perukarską, pracownia ta powinna znajdować się w oddzielnem pomieszczeniu.

(3) Zakłady fryzjerskie i golarskie nie mogą być połączone z mieszkaniami, ani służyć do celów mieszkalnych, w szczególności do spania.

§ 2. (1) Zakłady fryzjerskie i golarskie powinny być stale utrzymywane w czystości i porządku oraz należycie przewietrzane. Zmiotki włosów należy niezwłocznie usuwać do specjalnych śmietniczek.

(2) Ściany pomieszczeń powinny być malowane na kolor jasny, a do wysokości co najmniej 2 m. mieć powierzchnię gładką, łatwo zmywalną. Podłogi powinny być gładkie i bez szczelin, z materjału nieprzepuszczalnego.

§ 3. Zakłady fryzjerskie i golarskie powinny być zaopatrzone w dostateczną ilość wody, odpowiadającej przepisom rozporządzenia Ministrów Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych z dnia 27 sierpnia 1933 r. o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 562).

§ 4. Sprzęty w zakładach fryzjerskich i golarskich powinny mieć powierzchnię gładką. Sprzęty wyściełane powinny być całkowicie pokryte materjałem niewchłaniającym kurzu. Umieszczanie w zakładach tych portjer i dywanów jest niedopuszczalne.

§ 5. W zakładach fryzjerskich i golarskich powinny znajdować się:

a) umywalnia z wodą bieżącą,

b) przyrząd do wyjaławiania lub odkażania narzędzi,

c) dostateczny zapas czystej bielizny, w tem co najmniej 3 zmiany fartuchów lub kurtek dla personelu, oraz oddzielne schowki na czystą i brudną bieliznę,

d) kosze do śmieci i spluwaczki z wodą,

e) wycieraczki do obuwia,

f) umieszczony na widocznem miejscu eg-

zemplarz rozporządzenia niniejszego oraz napisy: „Nie pluć na podłogę“, „Nie wolno wprowadzać psów“, „Uprasza się o wycieranie obuwia“.

§ 6. (1) Narzędzia i przybory fryzjerskie i golarskie należy przed użyciem ich do obsłużenia klienta dokładnie oczyścić z tłuszczu i brudu oraz wyjałowić lub odkazić. Na żądanie klienta należy to uczynić w jego obecności. Usuwanie włosów z klienta, narzędzi i przyborów przez zdmuchiwanie jest wzbronione.

(2) Narzędzia metalowe wyjaławia się przez ogrzewanie w specjalnych sterylizatorach fryzjerskich lub przez wygotowanie w 2% roztworze sody, bądź odkaża przez zanurzenie na 10 minut w 70° alkoholu lub 5% wodnym roztworze karbolu, formaliny albo lizolu. Inne narzędzia i przybory odkaża się 5% roztworem formaliny. Twarz klienta wolno zmywać wyłącznie z pomocą czystej serwetki.

(3) Wzbronione jest używanie przez pracowników zakładów już raz użytych wacików do pudrowania oraz trzymanie przez nich narzędzi i przyborów fryzjerskich i golarskich w kieszeniach. Używanie puszków do pudrowania jest wzbronione. Wata powinna być przechowywana w zamkniętych naczyniach szklanych lub metalowych.

§ 7. Przy obsługiwaniu klienta wolno używać wyłącznie bielizny czystej. Używanie w tym celu bielizny już raz użytej przed jej wypraniem w gorącej wodzie z mydłem jest wzbronione.

§ 8. (1) Pracownicy zakładów fryzjerskich i golarskich powinni być w czasie zajęć stale ubrani w czyste białe fartuchy lub kurtki szczelnie zapięte na rękach i szyi oraz mieć krótko obcięte i czysto utrzymane paznogcie. Przed obsłużeniem klienta powinni myć dokładnie ręce.

(2) Ubrania pracowników powinny być przechowywane w oddzielnej szafie.

§ 9. W zakładach fryzjerskich i golarskich wolno zatrudniać tylko te osoby, które przedłożą świadectwo lekarza urzędowego, stwierdzające, że nie są one dotknięte jedną z chorób, wymienionych w art. 2 pkt. 1 — 28 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu, ani chorobą weneryczną albo zaraźliwą lub odrażającą chorobą skórną. Aktualność świadectwa powinna być stwierdzana przez lekarza urzędowego przynajmniej co 6 miesięcy.

§ 10. Jeżeli klient jest dotknięty widoczną chorobą skórną, może być obsłużony w zakładzie wyłącznie pod warunkiem użycia przy tem jego własnej bielizny, narzędzi i przyborów.

§ 11. Miejsca skaleczone przy goleniu lub strzyżeniu należy niezwłocznie zmyć spirytusem i przypalić azotanem srebra (lapisem) lub zajodynować.

§ 12. Włosy, przeznaczone do wyrobów perukarskich, należy przed przeróbką wyjałowić przez gotowanie w ciągu pół godziny w wodzie z szarem mydłem i sodą, przyczem na 20 litrów wody przypaść powinien 1 kg. szarego mydła i 1 kg sody. Po wygotowaniu włosów należy je jeszcze wymyć w ciepłej wodzie z mydłem.

§ 13. (1) Każdy z zakładów, wymienionych w § 1 ust. (1), przed otwarciem powinien być poddany szczegółowym oględzinom sanitarnym dla stwierdzenia, czy odpowiada przepisom rozporządzenia niniejszego.

(2) Nadzór nad zakładami, wymienionemi w § 1, należy do powiatowych władz administracji ogólnej.

(3) Jeżeli zakład nie jest dostosowany do wymagań rozporządzenia niniejszego, władza nadzorcza może zażądać usunięcia usterek i braków w terminie przez nią określonym, a po bezskutecznym upływie tego terminu — zakład zamknąć; żądań tych jednak stawiać nie należy, jeżeli powyższe usterki i braki ze względu na szczególne warunki zakładu nie mają większego znaczenia, a usunięcie ich byłoby połączone z niestosunkowo wielkiemi trudnościami lub kosztami. Jeżeli usterki i braki mogą przyczynić się do zachorowań na jedną z chorób, wymienionych w art. 2 pkt. 1 — 28 ustawy z dnia 21 lutego 1935 roku o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198), władza nadzorcza może zakład niezwłocznie zamknąć do czasu usunięcia tych usterek i braków.

§ 14. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ponoszą odpowiedzialność w myśl art. 22 ustawy z dnia 21 lutego 1935 roku o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198).

§ 15. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 6 marca 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o przepisach sanitarnych dla zakładów fryzjerskich i golarskich (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 377).

Poz. 484. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 3 października 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów o robotach wzbronionych młodocianym i kobietom.

Na podstawie art. 4 i 20 ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 636), w brzmieniu ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. w sprawie zmian i uzupełnień niektórych postanowień ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 773), zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Zatrudnienie młodocianych jest wzbronione przy robotach, wymienionych w załączonym spisie robót wzbronionych młodocianym (załącznik Nr. 1) *), a zatrudnienie młodo-

---

*) Załączników nie przedrukowano.

cianych kobiet wzbronione jest ponadto przy robotach, wymienionych w spisie robót wzbronionych kobietom (załącznik Nr. 2); zatrudnienie kobiet jest wzbronione przy robotach, wymienionych w załączonym spisie robót wzbronionych kobietom (załącznik Nr. 2) *).

(2) Zakaz pracy przy robotach, określonych dla poszczególnych gałęzi pracy, odnosi się również do takich samych robót, wykonywanych jako pomocnicze w zakładach pracy, należących do innych gałęzi pracy.

§ 2. (1) Minister Opieki Społecznej może zezwolić na zatrudnienie młodocianych przy robotach wzbronionych w poszczególnych gałęziach pracy lub kategorjach zakładów pracy celem odbycia nauki zawodowej.

(2) W razie stwierdzenia przez obwodowego inspektora pracy, że warunki pracy w danym zakładzie pracy nie zabezpieczają dostatecznie życia i zdrowia młodocianych, inspektor ten występuje w drodze służbowej do Ministerstwa Opieki Społecznej z wnioskiem o uchylenie zezwolenia w stosunku do danego zakładu.

§ 3. Minister Opieki Społecznej może w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w przypadkach, gdy tego wymaga interes obrony Państwa, uchylić czasowo niektóre z ograniczeń, zawartych w załączonych spisach robót wzbronionych.

§ 4. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 6 miesięcy po dniu ogłoszenia.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc rozporządzenie z dnia 29 lipca 1925 r. o spisie robót, wzbronionych młodocianym i kobietom (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 558).

Poz. 485. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 października 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o zwinięciu Oddziału Urzędu Celnego w Bydgoszczy — Lotnisko.

Poz. 486. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 października 1935 r. wydane co do §§ 2 i 3 w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o ulgach w zakresie opłat stemplowych od pism, stwierdzających czynności prawne, związane z portami polskiego obszaru celnego.

Poz. 487. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 października 1935 r. o opłatach stemplowych od weksli.

Poz. 488. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 października 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o komisjach klasyfikacyjno-szacunkowych, przewidzianych w ustawie o wykonaniu reformy rolnej.

Na podstawie art. 28 ust. (3) ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Komisje klasyfikacyjno-szacunkowe, przewidziane w art. 28 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) i w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. w sprawie ciał kolegjalnych współdziałających w wykonaniu zadań administracji reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 785), powołuje wojewoda. W miarę potrzeby można utworzyć dwie lub więcej komisyj przy jednym urzędzie wojewódzkim.

§ 2. Członków komisji wyznacza się aż do odwołania.

§ 3. Przepisy art. 63 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), dotyczące składania przysięgi przez członków wojewódzkich organów kolegjalnych, stosuje się odpowiednio do członków komisyj klasyfikacyjno-szacunkowych, którzy powołani zostali z pośród kandydatów, przedstawionych przez izby rolnicze.

§ 4. Przepisy art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), dotyczące wyłączania urzędników administracyjnych, stosuje się odpowiednio do członków komisyj klasyfikacyjno-szacunkowych. Zamiast wyłączonego członka komisji wojewoda powołuje do oszacowania danej nieruchomości innego członka w tym samym trybie, w jakim powołany został członek wyłączony.

§ 5. Do ważności uchwał i czynności komisji konieczna jest obecność wszystkich członków tej komisji. Uchwały zapadają większością głosów. Członek, który przy głosowaniu nie zgodził się z większością, może żądać umieszczenia w protokóle jego odrębnej opinji.

§ 6. Terminy posiedzeń i innych czynności komisji wyznacza przewodniczący. O terminie zjazdu na grunt należy zawiadomić właściciela nieruchomości lub dzierżawcę (§ 8, ust. (1), pkt. 3). Zawiadomienia te należy wysyłać co najmniej na 14 dni przed terminem zjazdu na grunt.

§ 7. Protokół posiedzeń i innych czynności komisji podpisują wszyscy członkowie komisji.

§ 8. (1) Do komisji należy wydawanie opinji w sprawach:

1) klasyfikacji i szacunku wykupywanych gruntów (art. 27 ust. (1) ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej);

2) określania wartości niezamortyzowanej części nakładów meljoracyjnych (art. 27 ust. (4) ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej);

3) ustalenia kosztów upraw i zasiewów oraz odszkodowania w myśl art. 5 ust. (2) i art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o likwidacji umów dzierżawnych, dotyczących gruntów parcelowanych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 909).

*) Załączników nie przedrukowano.

(2) Opracowując opinje w sprawach, wymienionych w ust. (1), komisje stosują odpowiednio przepisy art. 27 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej oraz przepisy rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 27 ust. (3) i (4) tej ustawy.

§ 9. (1) Czynności klasyfikacyjnych dokonywuje komisja w obecności delegowanego przez urząd wojewódzki mierniczego. Sporządzony przez mierniczego plan klasyfikacyj podpisują, prócz mierniczego, członkowie komisji.

(2) Czynności klasyfikacyjnych można dokonywać tylko w okresie od 1 marca do 15 listopada, jeżeli ziemia w tym czasie nie jest zmarznięta, albo pokryta śniegiem lub wodą.

§ 10. (1) Rzeczoznawców powołuje komisja:

1) z urzędu, jeżeli szacowaniu podlegają lasy, budynki lub nakłady meljoracyjne, w innych zaś przypadkach, jeżeli komisja uzna udział rzeczoznawców za niezbędny;

2) na wniosek właściciela nieruchomości lub dzierżawcy (§ 8 ust. (1), pkt. 3).

(2) Przed rozpoczęciem czynności komisji urząd wojewódzki wyznacza właścicielowi nieruchomości lub dzierżawcy (§ 8 ust. (1), pkt. 3) co najmniej 10-dniowy termin do złożenia wniosku o powołanie rzeczoznawcy, z tym skutkiem, że w razie złożenia wniosku po tym terminie uwzględnienie wniosku będzie zależało od uznania komisji.

§ 11. Rzeczoznawców wyznacza przewodniczący komisji. W przypadku powołania rzeczoznawcy na wniosek właściciela lub dzierżawcy (§ 8 ust. (1), pkt. 3) przewodniczący komisji zwraca się do prezesa właściwej izby rolniczej, który wskazuje rzeczoznawcę. Rzeczoznawcę, powoływanego z urzędu do szacowania lasów, wskazuje właściwa dyrekcja lasów państwowych.

§ 12. (1) Członkowie komisji i rzeczoznawcy, będący urzędnikami państwowymi, otrzymują diety i koszty podróży według norm, obowiązujących przy podróżach służbowych.

(2) Diety i koszty podróży dla członków komisji, powołanych z pośród kandydatów, przedstawionych przez izby rolnicze, oblicza się według norm, obowiązujących dla funkcjonarjuszów państwowych w wysokości odpowiadającej stanowisku referendarza.

(3) Wynagrodzenie rzeczoznawców, nie będących urzędnikami państwowymi, określa wojewoda na wniosek przewodniczącego komisji. W przypadku powołania rzeczoznawcy na żądanie właściciela nieruchomości lub dzierżawcy (§ 8 ust. (1), pkt. 3) koszty te ponosi właściciel lub dzierżawca.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą: rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 27 czerwca 1927 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o postępowaniu przy ustalaniu wniosków co do wysokości wynagrodzenia za przymusowo wykupywane majątki (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 616), zmienione rozporządzeniem z dnia 4 maja 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 377), oraz rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 7 października 1927 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o sposobie zaprzysięgania członków komisji klasyfikacyjno-szacunkowych (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 810).

---

z 31 października Nr. 79 Rok 1935

Poz. 489. Układ taryfowy między Rzecząpospolitą Polską a Holandją, podpisany wraz z listami A i B oraz protokółem podpisania w Hadze dnia 11 grudnia 1933 r.

Poz. 490. Oświadczenie rządowe z dnia 17 października 1935 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych układu taryfowego między Polską a Holandją z dnia 11 grudnia 1933 r.

Poz. 491. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 października 1935 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Poz. 492. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 października 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

z 6 listopada Nr. 80 Rok 1935

Poz. 493. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 października 1935 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokółu dodatkowego, podpisanego w Warszawie dnia 20 września 1935 r., do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej polsko-szwajcarskiej, podpisanej dnia 26 czerwca 1922 r.

Poz. 494. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 października 1935 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień porozumienia między Polską a Szwajcarją w formie wymiany not z dnia 29 lipca 1935 r., dotyczących wzajemnego udzielenia kontyngentów na tkaniny wełniane i plecionki do kapeluszy.

Poz. 495. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 września 1935 r. o udzielaniu koncesji na przemysł wyrobu samochodów oraz podwozi samochodowych.

Poz. 496. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 października 1935 r. w sprawie oznaczenia liczby sędziów śledczych do spraw wyjątkowego znaczenia w Sądzie Apelacyjnym w Poznaniu.

Poz. 497. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 1935 r. wyda-

ne w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o taksie wynagrodzenia gmin za egzekucję należności sądowych.

Na podstawie art. IX p. 2 przepisów wprowadzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93, poz. 804) zarządzam co następuje:

§ 1. Za wykonanie egzekucji na polecenie sądu lub prokuratora gmina pobiera następujące wynagrodzenie: przy sumie egzekwowanej nie wyższej niż 1 zł—w wysokości równej należności egzekwowanej; przy sumie 1,01 — 10 zł w wysokości 1 zł; przy sumie 10,01 — 25 zł w wysokości 2 zł; przy sumie 25,01 — 60 zł — w wysokości 3 zł; przy sumie ponad 60 zł — w wysokości 5% tej sumy.

Jeżeli suma wyegzekwowana nie wystarcza na pokrycie należności egzekwowanej i wynagrodzenia gminy, gmina otrzymuje tylko 5% sumy wyegzekwowanej.

§ 2. Wynagrodzenie gminy ściąga się od dłużnika wraz z egzekwowaną należnością.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1929 r. w sprawie wynagrodzenia gmin za wykonywanie egzekucji przez organa gminne na polecenie władz sądowych i prokuratorskich (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 121).

Poz. 498. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 16 października 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o uznaniu żółwia za gatunek chroniony.

Poz. 499. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 12 października 1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o organizacji władz i urzędów skarbowych.

Na podstawie art. 122 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) ogłaszam w brzmieniu, obowiązującem od dnia 31 stycznia 1935 r. jednolity tekst ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 61, poz. 391) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych art. 31 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976).

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 12 października 1935 r. (poz. 499).

USTAWA

z dnia 31 lipca 1919 r.

o organizacji władz i urzędów skarbowych.

Art. 1.

Naczelne kierownictwo i nadzór nad administracją skarbową należy do Ministra Skarbu.

Art. 2.

Organami Ministra Skarbu w zakresie administracji skarbowej są:

a) izby skarbowe i dyrekcje ceł jako władze II instancji, b) urzędy skarbowe, urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych, urzędy opłat stemplowych oraz urzędy celne — jako władze I instancji.

Izby skarbowe podlegają bezpośrednio Ministrowi Skarbu i są władzami przełożonemi nad urzędami (ust. 1 lit. b) z wyjątkiem urzędów celnych.

Organizację i zakres działania władz i urzędów celnych normują przepisy szczególne.

Art. 3.

Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu tworzy i znosi izby skarbowe, ustala i zmienia granice ich okręgów oraz oznacza ich siedziby.

Organizację i zakres działania izb skarbowych ustala Minister Skarbu.

Minister Skarbu tworzy i znosi urzędy (art. 2 ust. 1) lit. b), ustala i zmienia granice ich okręgów, oznacza ich siedziby oraz ustala ich organizację i zakres działania.

Art. 4.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Skarbu.

Poz. 500. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 października 1935 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 września 1935 r. o ustaleniu siedzib i właściwości terytorjalnej okręgowych urzędów górniczych.

z 8 listopada Nr. 81 Rok 1935

Poz. 501. Ustawa z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów.

Poz. 502. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 października 1935 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1932 r. o wymianie uszkodzonych i zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych.

Na podstawie art. 12 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego

(Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1932 r. o wymianie uszkodzonych i zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych (Dz. U. R.P. Nr. 46, poz. 440) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 7 otrzymuje następujące brzmienie: „W razie zgłoszenia w jakiejkolwiek kasie państwowej, samorządowej, instytucji prawa publicznego lub w instytucji kredytowej albo w przedsiębiorstwie bankowem znaku pieniężnego sfałszowanego (podrobionego, przerobionego) lub budzącego wątpliwości co do jego autentyczności, znak taki powinien być przez rzeczoną kasę lub instytucję zatrzymany. Urząd lub instytucja, zatrzymująca znak pieniężny, powinna wypełnić kwestjonarjusz z 4 odpisami, zawierający:

a) nazwę i siedzibę urzędu lub instytucji kwestjonującej, liczbę porządkową kwestjonarjusza i datę;

b) imię, nazwisko okaziciela i dokładny adres jego zamieszkania;

c) opis zatrzymanego znaku pieniężnego (wartość nominalna, data emisji, serja i numer);

d) oświadczenie okaziciela co do źródła, z którego znak ten otrzymał;

e) podpis zatrzymującego znak pieniężny oraz podpis lub odcisk palca okaziciela;

f) oznaczenie urzędu policyjnego właściwego terytorjalnie dla miejsca zatrzymania znaku pieniężnego.

Oryginał kwestjonarjusza z 2 odpisami i zatrzymanym znakiem pieniężnym powinien być niezwłocznie przesłany do urzędu policyjnego właściwego terytorjalnie dla miejsca zatrzymania znaku pieniężnego.

Trzeci odpis kwestjonarjusza pozostaje w instytucji, która zatrzymała znak pieniężny, czwarty odpis otrzymuje okaziciel jako pokwitowanie".

2) § 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Ekspertyzy zatrzymanego znaku pieniężnego dokonywają niezwłocznie po otrzymaniu go wraz z dwoma odpisami kwestjonarjusza:

1) Bank Polski (Oddział Ekspertyz), jeżeli zatrzymany został bilet bankowy,

2) Mennica Państwowa, jeżeli zatrzymana została moneta, przyczem zarówno w razie stwierdzenia autentyczności jak i fałszerstwa przesyłają zatrzymany znak pieniężny lub falsyfikat (po uprzedniem jego skasowaniu) wraz z orzeczeniem i odpisem kwestjonarjusza urzędowi policyjnemu, który znak ten lub falsyfikat nadesłał.

Tak w wypadku stwierdzenia autentyczności, jak i fałszerstwa znaku pieniężnego Bank Polski (Oddział Ekspertyz) lub Mennica Państwowa zatrzymują dla siebie drugi odpis kwestjonarjusza."

3) W § 10 w ustępie trzecim po wyrazach „Władz Centralnych" dodaje się wyrazy „oraz Komendy Głównej Policji Państwowej (Centrala Służby Śledczej)."

4) § 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Dowody rzeczowe po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu spraw o fałszowanie biletów bankowych i monet przechowywane są:

a) ze spraw o fałszowanie biletów bankowych — w Banku Polskim (Oddział Ekspertyz),

b) ze spraw o fałszowanie monet — w Mennicy Państwowej, co najmniej przez 1 rok, poczem ulegają komisyjnemu zniszczeniu przy udziale delegata Komendy Głównej Policji Państwowej (Centrala Służby Śledczej) z wyjątkiem tych, które jako charakterystyczne odmiany powinny być zachowane."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 15 listopada Nr. 82 Rok 1935

Poz. 503. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Na cele równowagi budżetowej wprowadza się specjalny podatek od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

Art. 2. (1) Specjalnemu podatkowi podlegają wynagrodzenia, wypłacane przez:

1) Skarb Państwa i Skarb Śląski;

2) państwowe: monopole, banki, przedsiębiorstwa, fundusze, zakłady i instytucje;

3) związki samorządu terytorjalnego, związki międzykomunalne (celowe), oraz przedsiębiorstwa, banki, zakłady i instytucje tych związków, Związek Rewizyjny Samorządu Terytorjalnego, komunalne kasy oszczędności i banki komunalne;

4) związki samorządu gospodarczego i zawodowego oraz przedsiębiorstwa, zakłady i instytucje tych związków;

5) prawno-publiczne zakłady ubezpieczeń;

6) Bank Polski.

(2) Za wynagrodzenia w rozumieniu dekretu niniejszego uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach wraz z dodatkami i w naturze, jakie płatnik uzyskuje: z tytułu diet poselskich i senatorskich, z tytułu stosunku służbowego, z tytułu najmu pracy, z tytułu udziału w zarządach związków prawa publicznego z tytułu udziału we wszelkiego rodzaju radach, komitetach, komisjach i t. p., z tytułu spełniania funkcyj kontrolnych z ramienia władz nadzorczych, albo też z tytułu prawa do emerytury, renty, pensji lub zaopatrzenia, — bez względu na rodzaj i nazwę tych wynagrodzeń.

(3) Za wynagrodzenia osób, pełniących służbę poza granicami Państwa, uważa się uposażenie zasadnicze, a jeżeli chodzi o pracowników

kontraktowych, — jedną trzecią część ich wynagrodzenia umownego.

(4) Rozporządzenie Rady Ministrów ustali, jakie świadczenia w naturze będą podlegały specjalnemu podatkowi, oraz zasady obliczania wartości tych świadczeń.

Art. 3. Specjalnemu podatkowi nie podlegają:

1) a) wolne od państwowego podatku dochodowego oraz od opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych wynagrodzenia, których łączna suma bez jakichkolwiek potrąceń, wypłacana przez poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję i t. p., nie przekracza 100 zł miesięcznie, i b) wynagrodzenia podlegające tym obciążeniom lub niektórym z nich, jeżeli łączna suma tych wynagrodzeń bez jakichkolwiek potrąceń, wypłacana przez poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję i t. p., nie przekracza 110 zł miesięcznie;

2) zaopatrzenia weteranów powstań narodowych oraz wdów po nich;

3) zaopatrzenia b. skazańców politycznych oraz pozostałych po nich wdów i sierot;

4) pensje, przywiązane do orderu wojennego „Virtuti Militari" oraz do odznaki Krzyża Zasługi za Dzielność;

5) zaopatrzenia osób szczególnie zasłużonych oraz wyjątkowe zaopatrzenia nie oparte na innych tytułach prawnych;

6) zaopatrzenia inwalidzkie, przysługujące z mocy ustawy z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31);

7) świadczenia i zaopatrzenia z tytułu ubezpieczeń społecznych i opieki społecznej, z wyjątkiem rent z tytułu ubezpieczenia pracowników umysłowych, unormowanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) wraz z późniejszemi zmianami.

Art. 4. Za podstawę ustalenia stopy procentowej i obliczenia specjalnego podatku przyjmuje się łączną sumę wszelkich wynagrodzeń, wypłacanych przez poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję i t. p. w ciągu miesiąca, bez jakichkolwiek potrąceń. Jeżeli jednak wskutek przypadającego dnia świątecznego na normalny dzień wypłaty następuje w jednym miesiącu wypłata stałego miesięcznego wynagrodzenia za dwa miesiące, to dla celów ustalenia stopy procentowej i obliczenia specjalnego podatku wynagrodzenie za każdy miesiąc traktuje się jako wypłacone w normalnym miesiącu wypłaty.

Art. 5. (1) Specjalny podatek pobiera się drogą potrącenia przy wypłacie wynagrodzeń według następujących skal:

1) przy wynagrodzeniach, wolnych od państwowego podatku dochodowego oraz od opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
1	100	150	7
2	150	200	9
3	200	250	10
4	250	500	11
5	500	1.000	14
6	1.000	2.000	17
7	2.000		25

2) przy wynagrodzeniach, od których opłaca się państwowy podatek dochodowy, opłaty emerytalne lub składki na rzecz ubezpieczeń społecznych albo też niektóre z tych obciążeń:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia wypłacanego w ciągu miesiąca w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
1	110	165	$5\frac{1}{2}$
2	165	220	7
3	220	560	8
4	560	2.350	10
5	2.350		15

(2) Jeżeli płatnik uzyskuje wynagrodzenie w pieniądzach i w naturze, specjalny podatek nie może przekraczać 25% wynagrodzenia pieniężnego.

(3) Specjalny podatek należy potrącać w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po potrąceniu specjalnego podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu specjalnego podatku przypadającego na ten stopień. Jeżeli z wynagrodzenia po potrąceniu specjalnego podatku pozostałaby kwota mniejsza niż najwyższe wynagrodzenie niepodlegające specjalnemu podatkowi, — należy specjalny podatek potrącić tylko w wysokości nadwyżki ponad to najwyższe wynagrodzenie.

(4) Jeżeli ta sama władza, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucja i t. p. wypłaca tej samej osobie dwa lub więcej wynagrodzeń, z których jedne wolne są od państwowego podatku dochodowego oraz opłat emerytalnych lub składek na rzecz ubezpieczeń społecznych, inne zaś podlegają tym obciążeniom lub niektórym z nich, to do wynagrodzeń wolnych od wszystkich wymienionych obciążeń stosuje się skalę, określoną w ust. (1) pkt. 1), do wynagrodzeń zaś pozostałych — skalę, określoną w ust. (1) pkt. 2), przyczem wysokość stopy procentowej podatku w każdej skali ustala się na podstawie łącznej sumy obu rodzajów wynagrodzeń. Przepisy ust (3) stosuje się tu odpowiednio przy uwzględnieniu stopy i wysokości dochodu, przewidzianych w ust. (1) pkt. 1).

Art. 6. Specjalnemu podatkowi podlegają wynagrodzenia:

1) wypłacane w czasie od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 31 grudnia 1937 r. bez względu na to, za jaki czas wynagrodzenia te przypadają;

2) wypłacane za czas od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 31 grudnia 1937 r. bez względu na czas wypłaty.

Art. 7. (1) Obowiązek potrącania specjalnego podatku ciąży na władzach, urzędach, przedsiębiorstwach, zakładach, instytucjach i t. p., wypłacających wynagrodzenia.

(2) Potrącone kwoty należy wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie do dnia siódmego miesiąca kalendarzowego, następującego po miesiącu podatkowym, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według ustanowionego przez Ministra Skarbu wzoru, lub odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Art. 8. Postępowanie w sprawach specjalnego podatku podlega przepisom ordynacji podatkowej, a w szczególności przepisom, dotyczącym państwowego podatku dochodowego, pobieranego według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 9. (1) Należności z tytułu specjalnego podatku wpływają w całości do Skarbu Państwa.

(2) Do kwot specjalnego podatku nie mogą być pobierane żadne dodatki, ani na rzecz Skarbu Państwa ani też na rzecz związków samorządowych.

(3) Przysługujące z mocy szczególnych przepisów zwolnienia od podatków nie mają zastosowania do specjalnego podatku, pobieranego na zasadzie dekretu niniejszego.

Art. 10. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 11. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 504. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie obniżenia komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

I. Obniżenie komornego.

Art. 1. (1) Na okres od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 30 listopada 1937 r. obniża się podstawowe komorne mieszkań i lokali, podlegających ustawie o ochronie lokatorów, według następujących zasad:

a) dla mieszkań 3-izbowych (2-pokojowych) i mniejszych . . . . o 15%,

b) dla mieszkań większych oraz lokali przemysłowych i handlowych . . . . o 10%.

(2) Komorne za przedmiot najmu, który lokator w całości lub w części oddał w podnajem, ulega obniżeniu w tym samym stosunku co komorne płacone przez lokatora.

(3) Nie ulega obniżeniu komorne, którego wysokość została ustalona w umowie, zawartej w myśl art. 3 ustawy o ochronie lokatorów.

Art. 2. (1) Komorne w budynkach, nie podlegających ustawie o ochronie lokatorów, a należących do Skarbu Państwa, banków państwowych, związków samorządu terytorjalnego, zakładów ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj prawa publicznego, obniża się na okres od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 30 listopada 1937 r. według następujących zasad:

a) dla mieszkań 3-izbowych (2-pokojowych) i mniejszych . . . . o 15%,

b) dla mieszkań 4-izbowych (3-pokojowych) i większych . . . . o 10%.

(2) W domach, należących do zakładów ubezpieczeń społecznych, obniżenie, przewidziane w pkt. a) i b) ustępu poprzedzającego, następuje w stosunku do komornego płaconego za grudzień 1934 r.

II. Zmiana ustawy o ochronie lokatorów.

Art. 3. W ustawie z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1 skreśla się wyrazy: „zawartych w dzielnicowych ustawach cywilnych";

2) w art. 2:
uchyla się przepis zdania drugiego punktu b) ustępu pierwszego oraz przepis ustępu drugiego; po przepisie oznaczonym literą k) dodaje się przepisy l), m), n) i o) o następującem brzmieniu:

„l) mieszkania, złożone z sześciu pokojów i większe oraz mieszkania mniejsze powstałe z przebudowy tych mieszkań, dokonanej po dniu 1 grudnia 1935 r.;

m) lokale przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych z wyjątkiem lokali zajętych przez przedsiębiorstwa, które w myśl ustawy o państwowym podatku przemysłowym zostały zaliczone na rok 1935 do przedsiębiorstw przemysłowych VII i VIII kategorji lub przedsiębiorstw handlowych IV kategorji;

n) budynki lub ich części, których najem ukończy się po dniu 31 grudnia 1937 r.;

o) mieszkania w domach fundacyj, dostarczających tanich i higjenicznych mieszkań niezamożnej ludności. O tem, czy dana fundacja odpowiada warunkom przepisu niniejszego rozstrzyga Minister Opieki Społecznej według swobodnego uznania.";

3) w art. 6:
ustęp 5 skreśla się;
ustęp 6 otrzymuje brzmienie: „Na żądanie właściciela domu lub lokatora komorne płatne będzie w ratach miesięcznych.";

4) rozdział III otrzymuje tytuł następujący: „Odstąpienie wynajmującego od umowy najmu.";

5) w art. 11:
ustęp 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wynajmujący może odstąpić od umowy najmu tylko wtedy, gdy istnieje ważna przyczyna.";

w ustępie 2 litera e) skreśla się wyrazy: „na podstawie ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. o łączeniu się spółdzielni (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 265)“;

w ustępie 2 litera g) otrzymuje brzmienie następujące:

„g) jeżeli w celu przystąpienia do budowy pomieszczeń mieszkalnych konieczne jest zniesienie lub przerobienie budowli, wynajmujący winien udowodnić konieczność usunięcia lokatora i może wypowiedzieć najem rzeczy najętej lub jej części (przynależności) w terminie trzymiesięcznym, przyczem następuje odpowiednie zmniejszenie komornego, jeżeli wypowiedziano tylko część przedmiotu najmu; wynajmujący winien zwrócić lokatorowi koszty przeprowadzki w wysokości jednomiesięcznego komornego oraz zapłacić tytułem odszkodowania sumę sześciomiesięcznego komornego, a jeżeli przedmiot najmu stanowi mieszkanie złożone z jednego lub dwóch pokojów — sumę rocznego komornego;“;

w ustępie 2 litera h) skreśla się wyrazy: „ustawowym, a co najmniej“, a wyraz „przesiedlenia“ zastępuje się wyrazami: „przeprowadzki w wysokości jednomiesięcznego komornego“;

ustępy 5) i 6) skreśla się;

6) po art. 11 dodaje się przepis następujący:

„Art. 11¹. Jeżeli na miejscu starej budowli ma być wzniesiona nowa budowla, właściwa władza administracji ogólnej może w wyjątkowym przypadku, uzasadnionym celowością odpowiedniego zabudowania tej części miasta, wydać orzeczenie, nakazujące lokatorom opróżnienie zajmowanych lokali w ciągu jednego miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia. Orzeczenie to wydaje władza po zatwierdzeniu planów nowej budowli oraz po wykazaniu przez wynajmującego, że w stosunku do lokatorów dopełnił świadczeń, przewidzianych w art. 11 ust. 2 lit. g), a dotyczących zwrotu kosztów przeprowadzki i zapłaty odszkodowania. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania orzeczenia. Przedmiotem odwołania nie mogą być zarzuty co do rodzaju i wysokości wyżej określonych świadczeń; spory w tych sprawach podlegają właściwości sądów powszechnych.“;

7) w art. 13 zdanie trzecie zastępuje się zdaniami następującemi: „W razie wytoczenia przeciw lokatorowi powództwa o eksmisję, wynajmujący powinien zawiadomić o tem sublokatora pod rygorem bezskuteczności w stosunku do niego wyroku. Zawiadomienie następuje przez sądowe doręczenie odpisu pozwu. Sublokatorowi służy prawo przystąpienia do sporu w charakterze interwenjenta ubocznego po stronie lokatora.“;

8) rozdział IV uchyla się;

9) rozdział V otrzymuje tytuł następujący: „Moratorjum mieszkaniowe“;

10) art. 23 otrzymuje brzmienie następujące:

„1) W sprawach o eksmisję może sąd, uwzględniając stosunki gospodarcze pozwanego, w szczególności pozostawanie jego bez pracy, odroczyć z urzędu lub na wniosek pozwanego termin opróżnienia przedmiotu najmu do sześciu miesięcy; jeżeli eksmisję orzeczono z przyczyny, przewidzianej w art. 11 ust. 2 lit. a), termin ten może być przedłużony na dalsze sześć miesięcy.

2) Wstrzymuje się z mocy samego prawa eksmisję z mieszkań jedno lub dwupokojowych, jeżeli orzeczono eksmisję z przyczyny, przewidzianej w art. 11 ust. 2 lit. a).

3) Eksmisja z mieszkań jedno lub dwupokojowych może być przez sąd wstrzymana, jeżeli bezrobotny otrzymał pracę i opłaca oprócz bieżącego komornego zaległe komorne w ratach, wynoszących 25% bieżącego komornego miesięcznego.

4) Dla zbadania stosunków gospodarczych pozwanego sąd ma prawo zbierać dowody z urzędu.

5) Jednocześnie z wstrzymaniem eksmisji sąd zawiadomi o tem właściwe publiczne biuro pośrednictwa pracy oraz zarząd gminny miejsca zamieszkania pozwanego.“;

11) w art. 24 wyrazy: „państwowy urząd“ zastępuje się wyrazami: „publiczne biuro“;

12) rozdziały VI i VII uchyla się;

13) art. 27 uchyla się;

14) w art. 32 skreśla się zdanie drugie;

15) ilekroć w ustawie użyto wyrazy: „urząd rozjemczy do spraw najmu“ lub „urząd rozjemczy“, wyrazy te skreśla się.

III. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 4. Wypowiedzenie umów najmu mieszkań oraz lokali przemysłowych i handlowych, wyłączonych z pod ustawy o ochronie lokatorów z dniem wejścia w życie dekretu niniejszego, nie może nastąpić na termin wcześniejszy, niż:

a) co do mieszkań — na dzień 30 czerwca 1936 r.;

b) co do lokali przemysłowych i handlowych — na dzień 30 września 1936 r.

Art. 5. (1) Sprawy, wniesione do urzędów rozjemczych do spraw najmu do dnia wejścia w życie dekretu niniejszego, a niezakończone w postępowaniu przed temi urzędami, zostaną przekazane właściwym sądom, które orzekać będą z uwzględnieniem już dokonanych przez urząd rozjemczy czynności i zebranego materjału.

(2) Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, określi zasady likwidacji urzędów rozjemczych do spraw najmu.

Art. 6. Obniżenie komornego, przewidziane w art. 1 i 2 dekretu niniejszego, nie powoduje zmiany podstawy wymiaru podatku od nieruchomości i podatku od lokali na rok 1935.

Art. 7. Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu, oraz do odpowiedniego przystosowania w tym celu zarówno numeracji poszczególnych rozdziałów i artykułów, jak i ich brzmienia.

Art. 8. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, a co do art. 2 — także innym właściwym ministrom.

Art. 9. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1935 r.

(2) Przepisy art. 1 i art. 3 — 7 nie obowiązują na obszarze województwa śląskiego.

Poz. 505. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Podatkowi od lokali podlegają wszelkiego rodzaju lokale na obszarze gmin miejskich, z wyjątkiem lokali, wymienionych w art. 2.

Art. 2. Podatkowi od lokali nie podlegają:

1) kościoły, świątynie i lokale, przeznaczone wyłącznie na stałe domy modlitwy, należące do uznanych w Państwie wyznań religijnych;

2) lokale, zajmowane przez: urzędy państwowe lub samorządowe, instytucje naukowe, wyznaniowe, oświatowe i dobroczynne oraz szpitale, z wyjątkiem części tych lokali, odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim;

3) lokale lub ich części, zajęte przez zakłady przemysłowe (Cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym);

4) lokale w budowlach, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173), przez lat 10 od dnia chociażby tylko częściowego użytkowania tych budowli, jeżeli użytkowanie nastąpiło przed dniem 1 stycznia 1929 r., a przez lat 15, jeżeli użytkowanie nastąpiło po dniu 1 stycznia 1929 r.; przepis niniejszy nie odnosi się do lokali w gminach miejskich, zaliczonych do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), zmienionej rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976);

5) lokale:

a) zajęte przez uwierzytelnionych szefów przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misyj zagranicznych tudzież funkcjonarjuszów, należących do uznanego personelu eksterytorjalnego wyżej wspomnianych przedstawicielstw i misyj,

b) zajęte przez szefów oraz funkcjonarjuszów przedstawicielstw konsularnych państw obcych, będących obywatelami państwa wysyłającego, oraz

c) służące na potrzeby wymienionych przedstawicielstw, konsulatów i misyj;

zwolnienia te będą przyznawane pod warunkiem wzajemności;

6) lokale niezajęte;

7) lokale mieszkalne jedno i dwuizbowe;

8) lokale trzyizbowe zajmowane przez bezrobotnych, jeżeli nie mają oni sublokatorów.

Art. 3. Do opłacania podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale.

Art. 4. (1) Podstawę wymiaru podatku na okres podatkowy stanowi faktyczne komorne z roku poprzedzającego okres podatkowy.

(2) Dla lokali niezajętych lub zajmowanych bezpłatnie w roku poprzedzającym okres podatkowy, podstawę wymiaru podatku stanowi wartość czynszowa z roku poprzedzającego okres podatkowy; wartość czynszową oblicza się w wysokości komornego, jakie uzyskanoby w razie wynajęcia lokalu, uwzględniając położenie budynku i jego przeznaczenie, wielkość lokalu i jego urządzeń oraz inne okoliczności, mające wpływ na wysokość komornego.

Art. 5. Stopa podatku wynosi:

1) dla lokali jedno, dwu i trzyizbowych — 8% podstawy wymiaru,

2) dla lokali czteroizbowych i większych — 12% podstawy wymiaru.

Art. 6. (1) Podatek od lokali wymierza się na okresy dwuletnie; po raz pierwszy na lata 1936 i 1937.

(2) Zmiany wysokości komornego lub wartości czynszowej, przekraczające 10% wysokości ustalonej podstawy wymiaru (art. 4), powstałe w pierwszym roku dwuletniego okresu wymiarowego, powodują odpowiednią zmianę wymiaru na drugi rok tego samego okresu wymiarowego.

Art. 7. Podatek od lokali za każdy rok płatny jest w dwóch równych ratach półrocznych:
za I półrocze — do dnia 30 kwietnia,
za II półrocze — do dnia 31 października.

Art. 8. (1) Obowiązek podatkowy powstaje od początku następnego miesiąca po:

1) zajęciu lokalu,

2) utracie przez lokal zwolnienia z art. 3.

(2) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem miesiąca, w którym:

1) lokal opróżniono,

2) lokal uzyskał zwolnienie z art. 3.

(3) W miejscowościach, które uzyskały lub utraciły ustrój gminy miejskiej, obowiązek podatkowy powstaje albo wygasa od następnego miesiąca po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw odpowiednich aktów prawnych.

Art. 9. Wpływy z podatku od lokali dzieli się w sposób następujący:

1) 40% otrzymują gminy miejskie,

2) 34% otrzymuje Państwowy Fundusz Rozbudowy Miast,

3) 23% otrzymuje fundusz Kwaterunku Wojskowego,

4) 3% otrzymuje Skarb Państwa za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku.

Art. 10. Art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 23. Głównem źródłem dochodów Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast jest część wpływów z podatku od lokali oraz państwowy podatek od placów budowlanych.".

Art. 11. Podstawę wymiaru podatku na okres 1936 — 1937 od lokali, objętych art. 1 ust. (1) i art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie obniżenia komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504), stanowi dwunastokrotne komorne za grudzień 1935 r.

Art. 12. Umarza się zaległości w podatku od lokali, przypadającym za czas do dnia 1 stycznia 1936 r. od jedno i dwu-izbowych lokali mieszkalnych.

Art. 13. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 14. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

(2) Jednocześnie uchyla się ustawę z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 718).

Poz. 506. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 6 po wyrazach: „przypadających od związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 809)" wstawia się wyrazy: „a na obszarze województwa śląskiego — pod przepisy ustawy śląskiej z dnia 19 czerwca 1933 r. o zasadach gospodarki związków komunalnych oraz egzekucji roszczeń pieniężnych do związków komunalnych z tytułów prawno-prywatnych (Dz. Ust. Śl. Nr. 17, poz. 37)";

2) art. 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„Minister Skarbu może na wniosek Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu udzielać generalnych ulg w spłacie poszczególnych rodzajów należności Skarbu Państwa od związków samorządowych.";

3) w art. 13:

w ust. (1) po wyrazach: „Opieki Społecznej i Przemysłu i Handlu" wstawia się wyrazy: „oraz po jednym zastępcy przedstawicieli tych Ministrów";

po ust. (1) wstawia się jako ustęp (2) przepis następujący:

„(2) Uchwały Centralnej Komisji w sprawach, o których mowa w art. 14 ust. (2), zapadają w kompletach złożonych z 7 członków; w skład kompletu muszą wchodzić Przewodniczący lub Zastępca Przewodniczącego oraz przedstawiciele Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Skarbu i Opieki Społecznej lub ich zastępcy";

dotychczasowy ust. (2) oznacza się jako ust. (3);

4) w art. 14:

w ust. (2) punkt 3) otrzymuje brzmienie następujące:

„3) orzekanie ulg w spłacie zobowiązań związków samorządowych wobec Skarbu Państwa, funduszów państwowych, instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz innych instytucyj publiczno-prawnych, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowego Banku Rolnego i banków komunalnych";

po ust. (2) wstawia się jako ust. (3) przepis o brzmieniu następującem:

„(3) Jeżeli orzeczenie Centralnej Komisji dotyczy sum z lokat instytucyj prawa publicznego w Banku Gospodarstwa Krajowego lub w bankach komunalnych, użytych zgodnie z przeznaczeniem na kredyty dla danego związku samorządowego, Centralna Komisja może postanowić, że orzeczona ulga stosuje się do tych lokat.";

w dotychczasowym ust. (3), który oznacza się jako ust. (4), skreśla się wyrazy: „z wyjątkiem województwa śląskiego" — kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „z tem, że w sprawach wymienionych w ust. (1) i w ust. (2) Centralna Komisja będzie właściwa dla obszaru województwa śląskiego, jeżeli ustawodawstwo śląskie wprowadzi komisję oszczędnościowo-oddłużeniową dla województwa śląskiego i podporządkuje ją Centralnej Komisji.";

5) w art. 18:

w ust. (1) w pkt. 1) wyrazy: „zawieszenie płatności odsetek na okres do lat 3" zastępuje się wyrazami: „odroczenie, bądź zwolnienie od płatności odsetek na okres do lat 5", a wyrazy: „obniżenie oprocentowania wierzytelności zabezpieczających wypuszczone przez Bank Gospodarstwa Krajowego i banki komunalne papiery procentowe, nie może być przewidziane na okres dłuższy, niż na lat 5" — skreśla się;

w ust. (1) w pkt. 3) wyrazy: „wierzytelności zabezpieczonych hipotecznie" zastępuje się wyrazami: wierzytelności zabezpieczonych hipoteką umowną";

w ust. (2) wyrazy: „zobowiązań wobec Skarbu Państwa, zobowiązań wobec instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz" — zastępuje się wyrazami: „objętych art. 14 ust. (2) pkt. 3)";

dodaje się nowy ustęp (3) o brzmieniu następującem:

„(3) W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych szczególną sytuacją związku samorządowego, Centralna Komisja może — po wszczęciu

postępowania oddłużeniowego — na wniosek komisji zawiesić jednorazowo na okres do 6 miesięcy egzekucję zobowiązań prywatno-prawnych, z wyjątkiem zobowiązań z tytułu pożyczek zagranicznych i samorządowych pożyczek emisyjnych.";

6) w art. 20 w ust. (1) i w art. 21 w ust. (1) wyrazy: „3 miesięcy" zastępuje się wyrazami: „4 tygodni";

7) w art. 20 zamiast ustępów (2) i (3) wstawia się ustęp o brzmieniu następującem:

„(2) W przypadku zgłoszenia sprzeciwu plan oddłużenia będzie rozpatrzony przez Centralną Komisję. Centralna Komisja bądź zatwierdza plan oddłużenia, bądź ustala nowy plan oddłużenia. Centralna Komisja może zatwierdzić plan oddłużenia tylko wówczas, jeżeli wierzyciele sprzeciwiający się reprezentują nie więcej niż 1/4 sumy wierzytelności, objętej planem oddłużenia."; dotychczasowy ust. (4) oznacza się jako ust. (3);

8) w art. 22 w ust. (2) wyrazy: „wobec Skarbu Państwa, zobowiązań wobec instytucyj ubezpieczeń społecznych" zastępuje się wyrazami: „zobowiązań objętych art. 14 ust. (2) pkt. 3)";

9) art. 24 otrzymuje brzmienie następujące: „Art. 24. Postępowaniem oddłużeniowem w myśl art. 17 — 23 objęte będą zobowiązania finansowe związków samorządowych i ich zakładów i przedsiębiorstw, powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r.";

10) art. 25 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 25. (1) Decyzja Centralnej Komisji, powzięta w myśl art. 14 ust. (2) pkt. 3) oraz prawomocny plan oddłużenia stanowią plan obsługi długów związku samorządowego.

(2) Związki samorządowe obowiązane są do corocznego wstawiania do budżetów zwyczajnych sum, przewidzianych planem obsługi długów.

(3) Należności objęte planem obsługi długów mają pierwszeństwo zaspakajania przed zobowiązaniami, zaciągniętemi przez związek samorządowy po wszczęciu postępowania oddłużeniowego.

(4) Władza nadzorcza na wniosek wierzyciela może dochody związku samorządowego z określonych źródeł przeznaczyć w potrzebnej wysokości na spłatę sum, przewidzianych w planie obsługi długów; dochody te będą wolne od zajęć za jakiekolwiek zobowiązania związku samorządowego.

(5) Przełożeni związków samorządowych odpowiadają służbowo i materjalnie za zawinione przez nich szkody i straty poniesione przez wierzycieli z powodu niewykonania planu obsługi długów.";

11) część III oznacza się jako część V, a przed nią wstawia się jako część III i część IV nowe przepisy o brzmieniu następującem:

„Część III.

Art. 31. W art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o utworzeniu komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego oraz o częściowej zmianie ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych i częściowej zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 448), zmienionym ustawą z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 329), wprowadza się zmiany następujące:

1) po ust. 1 dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującem:

„Związkom samorządowym, objętym postępowaniem oddłużeniowem na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych, mogą być całkowicie lub częściowo umarzane pożyczki, o których mowa w ust. 1. W związku z postępowaniem oddłużeniowem — w okresie do dnia 31 marca 1941 r. mogą być również z ogólnych środków komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego udzielane zapomogi centralnym zrzeszeniom samorządowym oraz instytucjom finansowym, powstałym z udziałów związków samorządowych, a to do wysokości połowy corocznych wpływów funduszu.";

2) w ustępie ostatnim wyrazy: „przy udzielaniu pożyczek i bezzwrotnych zapomóg, określonych w ust. 1" zastępuje się wyrazami: „przy udzielaniu i umarzaniu pożyczek oraz przy udzielaniu bezzwrotnych zapomóg, określonych w ust. 1 i 2".

Część IV.

Art. 32. Minister Spraw Wewnętrznych w w porozumieniu z Ministrem Skarbu unormuje w drodze rozporządzenia zasady tworzenia, prowadzenia i znoszenia przedsiębiorstw związków samorządowych i międzykomunalnych. Rozporządzenie to określi w szczególności rodzaje i charakter przedsiębiorstw samorządowych oraz ich stosunek do administracji związków samorządowych bądź międzykomunalnych, poza tem zaś ustali sposób tworzenia kapitałów i funduszów w przedsiębiorstwach oraz administrowania niemi, jak również sposób układania ich budżetów, prowadzenia rachunkowości i kasowości oraz układania bilansów.";

12) artykuły: 31, 32 i 33 otrzymują numerację kolejną: 33, 34 i 35.

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Spraw Wewnętrznych, Ministrowi Skarbu, Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Opieki Społecznej — każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 3. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Przepisów art. 1 pkt. 6 nie stosuje się do spraw, w których przed wejściem w życie dekretu niniejszego zostały uchwalone przez komisje plany oddłużenia.

Poz. 507. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 973) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 3 dodaje się ustęp 4 w brzmieniu:

„(4) Po ustaleniu warunków, na jakich instytucje wierzycielskie muszą zawierać układy z dłużnikami (ust. (2)), Minister Skarbu późniejszem rozporządzeniem może zmienić te warunki, postanawiając zmianę wcześniej zawartych układów, z tem, że zmienione warunki, oznaczone przez Ministra Skarbu, wstępują z mocy samego prawa w miejsce dotychczasowych postanowień układów, zawartych przez instytucje wierzycielskie z dłużnikami. Zmiana układu obowiązuje wszystkie osoby odpowiedzialne za wierzytelności objęte układem, w szczególności obowiązuje poręczycieli. Minister Skarbu władny jest również zmienić warunki umów w zakresie pomocy Skarbu Państwa, zawartych przez Bank Akceptacyjny z instytucjami wierzycielskiemi.";

2) w art. 9 cyfrę „100.000.000" zastępuje się cyfrą „200.000.000";

3) w art. 14 w pkt. 5) kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy następujące: „oraz wszelkie pisma, sporządzone w związku z przejęciem przez Bank Akceptacyjny wierzytelności rolniczych i ich zabezpieczeń (art. 9), jak również w związku z rozporządzaniem przez Bank Akceptacyjny temi wierzytelnościami.";

4) w art. 17 w ust. (3) przed zdaniem ostatniem dodaje się nowe zdanie w brzmieniu: „Komitet Konwersyjny może w poszczególnych sprawach postanowić przelanie na urząd rozjemczy uprawnień, określonych w ustępie niniejszym.".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 508. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 października 1935 r. o kosztach, związanych z uregulowaniem stanu hipotecznego lub prawa własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców.

Na podstawie art. 14 cz. 1 ustawy z dnia 23 marca 1929 r. o uregulowaniu stanu hipotecznego nieruchomości, oddanych w toku parcelacji w posiadanie nabywców na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 276) w brzmieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 252), art. 16 cz. 2 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o uregulowaniu prawa własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców na obszarze województw centralnych i wschodnich (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 308) w brzmieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 278) i art. 16 cz. 2 ustawy z dnia 28 marca 1933 roku o uregulowaniu prawa własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 267), zarządzam co następuje:

§ 1. Wydatki, poza kosztami czynności pomiarowych, poniesione przez urząd wojewódzki w związku z czynnościami przygotowawczemi i postępowaniem, przewidzianem w wymienionych ustawach, oblicza się według ryczałtowej stawki zasadniczej i stawek dodatkowych, ustalonych w rozporządzeniu niniejszem.

§ 2. Ryczałtowa stawka zasadnicza wynosi 50 zł i uwzględniana jest z tytułu wydatków w każdem postępowaniu.

§ 3. Do stawki zasadniczej dolicza się stawki dodatkowe w przypadkach:

1) gdy łączny obszar działek, oddanych w posiadanie nabywców, przewyższa 50 ha (§ 4);

2) gdy działek (gospodarstw) jest więcej, niż 5 (§ 5);

3) gdy właściwy sąd znajduje się poza siedzibą urzędu wojewódzkiego (§ 6);

4) gdy w związku ze sporządzeniem projektu segregacji i obciążeń urząd wojewódzki przeprowadza szacunek na gruncie (§ 7);

5) gdy urząd wojewódzki opłacił koszty sądowe (§ 8).

Stawka dodatkowa z tytułu jednego z przypadków, wymienionych w paragrafie niniejszym, nie wyłącza stawki z tytułu innego przypadku.

§ 4. Jeżeli łączny obszar działek stanowi więcej, niż 50 ha i nie przewyższa 100 ha, to stawka dodatkowa wynosi 30 złotych; za każde dalsze całe lub rozpoczęte 50 ha obszaru dolicza się po 15 złotych.

§ 5. Jeżeli ilość działek (gospodarstw) jest większa niż 5, to do stawki zasadniczej dolicza się po 4 zł za każdą dalszą działkę.

§ 6. Jeżeli sąd, właściwy do rozpoznania sprawy, znajduje się poza siedzibą urzędu wojewódzkiego, to stawka dodatkowa wynosi po 36 zł za każdą rozprawę sądową; jeżeli rozprawa trwa dłużej niż 1 dzień, dolicza się ponadto po 12 zł za każdy cały lub rozpoczęty dzień, poczynając od drugiego dnia rozprawy.

§ 7. (1) Jeżeli w związku z opracowaniem projektu podziału i segregacji obciążeń delegat urzędu wojewódzkiego przeprowadził na miejscu szacunek nieruchomości, to stawka dodatkowa wynosi 40 zł; jeżeli czynności szacunkowe delegata urzędu wojewódzkiego trwały dłużej niż 1 dzień, dolicza się ponadto po 12 zł za każdy cały lub rozpoczęty dzień tych czynności, poczynając od dnia drugiego.

(2) Jeżeli do przeprowadzenia lub współdziałania w przeprowadzeniu szacunku powołano rzeczoznawcę, to do stawki zasadniczej dolicza się stawkę dodatkową w wysokości wynagrodzenia rzeczoznawcy.

§ 8. Jeżeli urząd wojewódzki opłacił koszty sądowe, to do stawki zasadniczej dolicza się stawkę dodatkową w wysokości faktycznego wydatku urzędu.

§ 9. W przypadkach, w których przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego urząd wojewódzki złożył już sądowi wykaz kosztów, poniesionych w związku z czynnościami przygotowawczemi i postępowaniem, przewidzianem w ustawach o uregulowaniu prawa własności (stanu hipotecznego) gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców — obowiązują dotychczasowe normy liczenia tych kosztów.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 września 1932 r. w sprawie kosztów, związanych z uregulowaniem prawa własności gruntów, oddanych w drodze parcelacji w posiadanie nabywców (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 693).

Poz. 509. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 października 1935 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 30 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Poz. 510. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o ograniczeniach obrotu towarowego z Włochami oraz posiadłościami włoskiemi.

z 18 listopada Nr. 83 Rok 1935

Poz. 511. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 listopada 1935 r. w sprawie wykonania art. 16 Statutu Ligi Narodów.

Poz. 512. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień umowy gospodarczej między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką, podpisanej w Warszawie dnia 4 listopada 1935 r.

Poz. 513. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1935 r. o ustroju miasta Gdyni.

Poz. 514. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 października 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o określaniu wartości naturaljów, wchodzących w skład zarobku pracowników rolnych.

Na podstawie art. 16 ust. (3) i art. 319 ust. (1) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o zmianie ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 855), postanawiam co następuje:

§ 1. Wartość naturaljów, wchodzących w skład zarobku pracowników rolnych (art. 16 ust. (2) ustawy o ubezpieczeniu społecznem), ustala corocznie na okres, przyjęty dla umów zbiorowych w rolnictwie, wojewódzka władza administracji ogólnej według przepisów rozporządzenia niniejszego, po wysłuchaniu opinji właściwych organizacyj zawodowych pracowników i pracodawców rolnych.

§ 2. (1) Za podstawę ustalenia wartości naturaljów przyjmuje się przeciętne ceny miejscowe, uzyskiwane przez gospodarstwa rolne w ciągu ostatniego trzechlecia, przyczem każdy rok liczy się od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca.

(2) Przeciętne ceny miejscowe ustala wojewódzka władza administracji ogólnej w jednakowej wysokości dla całego województwa.

§ 3. (1) Za przeciętne ceny miejscowe, uzyskiwane przez gospodarstwa rolne, przyjmuje się dla zbóż i ziemniaków średnie ceny według notowań na giełdzie zbożowo-towarowej, właściwej dla danego województwa w myśl przepisów ust. (2) paragrafu niniejszego, po potrąceniu kosztów transportu i pośrednictwa handlowego.

Łączną wysokość kosztów transportu i pośrednictwa handlowego ustala się dla zbóż i ziemniaków jednolicie dla całego obszaru Rzeczypospolitej na 15% średniej ceny giełdowej, określonej w zdaniu poprzedzającem.

(2) Notowania następujących giełd zbożowych służą za podstawę obliczeń ceny naturaljów, wskazanych w ust. (1):

a) giełdy warszawskiej — dla m. st. Warszawy, województwa warszawskiego i białostockiego,

b) giełdy łódzkiej—dla województwa łódzkiego,

c) giełdy wileńskiej — dla województwa wileńskiego, nowogródzkiego i poleskiego,

d) giełdy lubelskiej — dla województwa lubelskiego,

e) giełdy lwowskiej — dla województwa lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego,

f) oddziału giełdy lubelskiej w Równem — dla województwa wołyńskiego,

g) giełdy krakowskiej — dla województwa krakowskiego, kieleckiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego,

h) giełdy katowickiej — dla górnośląskiej części województwa śląskiego,

i) giełdy poznańskiej — dla województwa poznańskiego,

j) giełdy bydgoskiej — dla województwa pomorskiego.

W razie braku notowań na danej giełdzie cen pewnego artykułu w ciągu półrocza, za ten okres czasu mogą być wzięte ceny notowane na giełdach sąsiednich z wyjątkiem giełdy katowickiej.

(3) Za przeciętne ceny miejscowe mleka, uzyskiwane przez gospodarstwa rolne, przyjmuje się średnie ceny mleka płacone w danem województwie przez zakłady mleczarskie przetwórcze po potrąceniu kosztów transportu mleka.

Wysokość kosztów transportu mleka ustala się jednolicie dla całego obszaru Rzeczypospolitej na 10% średniej ceny, określonej w zdaniu poprzedzającem.

Przeciętne ceny miejscowe mleka odtłuszczonego ustala się dla terenu województwa na podstawie średnich cen szacunkowych, określanych przez zakłady mleczarskie przetwórcze dla celów obrachunkowych.

(4) Jako przeciętne ceny miejscowe drewna opałowego szczapowego przyjmuje się średnie ceny tego drewna, uzyskiwane przez właściwą Dyrekcję Lasów Państwowych w nadleśnictwach, położonych na terenie danego województwa.

§ 4. Wartość naturaljów, które ze względu na swój charakter nie są przedmiotem sprzedaży przez gospodarstwa rolne, ustala się w sposób następujący:

1) wartość utrzymania krów ustala się na podstawie cen miejscowych mleka w ilości przewidzianej jako równoważnik za utrzymanie krów w umowie zbiorowej lub orzeczeniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej w tych przypadkach, gdy wynika to z umowy stron, albo gdy pracownik nie trzyma krowy z własnej woli. Gdy umowa zbiorowa lub orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, przewidując możność trzymania przez pracownika dwóch krów, określa odszkodowanie za prawo trzymania drugiej krowy — wartość utrzymania drugiej krowy należy przyjąć w wysokości tego odszkodowania;

2) wartość jednostki ziemi wynawożonej pod ziemniaki, warzywa i inne rośliny ustala się według wartości przeciętnej ilości ziemniaków, oznaczonych jako równoważnik ziemi pod ziemniaki w umowie zbiorowej lub orzeczeniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej; wartość ziemi niewynawożonej wynosi 2/3 wartości ziemi wynawożonej;

3) wartość mieszkania służbowego wraz z dodatkowemi pomieszczeniami ustala się w następującej wysokości:

a) w województwach: wileńskiem, nowogródzkiem, poleskiem, wołyńskiem, białostockiem, lwowskiem, stanisławowskiem i tarnopolskiem na 4 złote miesięcznie,

b) w województwach: warszawskiem, łódzkiem, kieleckiem, lubelskiem, krakowskiem i cieszyńskiej części województwa śląskiego na 5 złotych miesięcznie,

c) w województwach: poznańskiem, pomorskiem i górnośląskiej części województwa śląskiego oraz na obszarze m. st. Warszawy na 6 złotych miesięcznie;

4) wartość opału ustala się na podstawie równowartości drewna opałowego szczapowego suchego, według norm, określonych w umowie zbiorowej lub w orzeczeniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej.

§ 5. Przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie również dla ustalenia wartości naturaljów przy określaniu zarobków pracowników rolnych za rok 1934/1935 oraz za rok 1935/1936, przyczem ustalone dla okresu rocznego 1934/1935 wartości naturaljów stosuje się także dla okresu od 1 stycznia 1934 do 31 marca 1934 r.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 6 listopada Nr. 255 Rok 1935

Poz. 302. Instrukcja Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 października 1935 r., wydana w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie sposobu ustalania przeciętnych zarobków pracowników rolnych.

Na podstawie art. 16 ust. (2) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przeciętne zarobki miesięczne dla pracowników rolnych, przewidziane w art. 16 ust. (2) ustawy o ubezpieczeniu społecznem, oraz dla drobnych producentów rolnych i członków ich rodzin, przewidziane w § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 793), ustala wojewódzka władza administracji ogólnej corocznie do dnia 1 lipca.

§ 2.

Przeciętny zarobek miesięczny ustala się na okres od 1 kwietnia roku bieżącego do 31 marca roku następnego.

§ 3.

Przeciętny zarobek miesięczny ustala się, z uwzględnieniem § 4, w zasadzie w jednakowej wysokości dla całego obszaru województwa, w razie potrzeby może być jednak ustalany w różnej wysokości dla poszczególnych części obszaru województwa.

§ 4.

Przeciętny zarobek miesięczny ustala się według płci i wieku dla następujących grup pracowników rolnych:

Grupa	Mężczyźni	Kobiety
I	Wszyscy pracownicy rolni w wieku do 16 lat włącznie. Członkowie rodzin drobnych producentów rolnych w wieku do 16 lat włącznie.	Wszystkie pracownice rolne w wieku do 16 lat włącznie. Członkinie rodzin drobnych producentów rolnych w wieku do 16 lat włącznie.

Grupa	Mężczyźni	Kobiety
II	Wszyscy pracownicy rolni w wieku od 16 do 18 lat włącznie. Członkowie rodzin drobnych producentów rolnych w wieku od 16 do 18 lat włącznie.	Wszystkie pracownice rolne w wieku od 16 do 18 lat włącznie. Członkinie rodzin drobnych producentów rolnych w wieku od 16 do 18 lat włącznie.
III	Wszyscy pracownicy rolni w wieku od 18 do 25 lat włącznie z wyjątkiem wskazanych w grupie IV i V. Członkowie rodzin drobnych producentów rolnych w wieku od 18 do 25 lat włącznie.	Wszystkie pracownice rolne w wieku ponad 18 lat. Członkinie rodzin drobnych producentów rolnych w wieku ponad 18 lat.
IV	Ordynarjusze w wieku powyżej 21 lat. Wszyscy pracownicy rolni i członkowie rodzin drobnych producentów rolnych — w wieku powyżej 25 lat, z wyłączeniem wskazanych w grupie V. Wszyscy drobni producenci rolni bez względu na wiek i płeć.	
V	Rzemieślnicy w gospodarstwach rolnych, dozorcy gospodarczy oraz straż leśna (patrz § 8 ust. 2) — wszyscy w wieku powyżej 21 lat.	

§ 5.

Za podstawę ustalenia przeciętnego miesięcznego zarobku służą zarobki zarówno w gotówce, jak i w naturze pracowników rolnych, zatrudnionych na obszarze danego województwa lub jego części (§ 3), przewidziane na okres czasu podany w § 2 w umowach zbiorowych, zawartych między pracodawcami a pracownikami rolnymi lub w orzeczeniach Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalających warunki pracy i płacy dla robotników rolnych na bieżący rok służbowy.

Przy ustalaniu przeciętnego zarobku miesięcznego mogą być również uwzględnione odpowiednie dane Głównego Urzędu Statystycznego.

Przy ustalaniu przeciętnego zarobku miesięcznego na okres roczny należy uwzględniać zarobki w okresie letnim i w okresie zimowym.

§ 6.

Za podstawę ustalenia przeciętnego zarobku miesięcznego służą:

1) dla mężczyzn i kobiet grupy I — zarobki stałych robotników dniówkowych,

2) dla mężczyzn i kobiet grupy II — zarobki stałych robotników dniówkowych i sezonowych,

3) dla mężczyzn grupy III — zarobki stałych robotników dniówkowych, robotników dniówkowych z wolnego najmu, robotników sezonowych, stołowników, samotnych parobków i luzaków, komorników, ordynarjuszy i służby leśnej o częściowej ordynarji,

4) dla mężczyzn grupy IV — zarobki ordynarjuszy,

5) dla mężczyzn grupy V — zarobki rzemieślników, dozorców gospodarczych oraz straży leśnej o pełnem wynagrodzeniu,

6) dla kobiet grupy III — zarobki komornic, stałych robotnic dniówkowych, robotnic sezonowych, robotnic dniówkowych z wolnego najmu i t. p.

Drobnych producentów rolnych płci żeńskiej należy traktować jak drobnych producentów rolnych płci męskiej.

§ 7.

Celem obliczenia przeciętnego zarobku miesięcznego należy:

1) dla mężczyn i kobiet grupy I i II obliczyć średnią arytmetyczną zarobków dziennych dla kategoryj pracowników i pracownic wymienionych w § 6 pkt. 1 i 2, a uzyskany wynik pomnożyć przez 25;

2) dla mężczyzn i kobiet grupy III obliczyć zarobki miesięczne dla każdej z kategoryj pracowniczych, wymienionych w § 6 pkt. 3 i 6 i wziąć ich średnią arytmetyczną; w celu obliczenia zarobków miesięcznych dla pracowników płatnych dziennie należy zarobek dzienny pomnożyć przez 25, dla pracowników płatnych rocznie — zarobek roczny podzielić przez 12;

3) dla mężczyzn grupy IV roczny zarobek ordynarjusza podzielić przez 12;

4) dla mężczyzn grupy V obliczyć zwykłą średnią arytmetyczną zarobków rocznych kategoryj pracowników wymienionych w § 6 pkt. 5 i uzyskany wynik podzielić przez 12.

Uwaga: Przy ustalaniu zarobków — wobec różnorodności nazw, przyjmowanych przez umowy zbiorowe zawarte między pracodawcami a pracownikami rolnymi, oraz przez orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy dla robotników rolnych — należy w wypadkach wątpliwych kierować się nie nazwami użytemi w danej umowie lub orzeczeniu, lecz charakterem pracy, wykonywanej przez daną kategorję pracowników.

§ 8.

Przepisy niniejszej instrukcji nie dotyczą:

1) robotników zatrudnionych przy ścince i obróbce drzewa,

2) wykwalifikowanych robotników rolnych, którzy nie są objęci umowami zbiorowemi, zawartemi między pracodawcami a pracownikami rolnymi lub orzeczeniami Nadzwyczajnej Komisji

Rozjemczej, ustalającemi warunki pracy i płacy robotników rolnych;

3) wykwalifikowanych robotników objętych umowami zbiorowemi wzgl. orzeczeniami Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, którzy:

a) w wypadkach, gdy umowy zbiorowe wzgl. orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej przewidują ustalenie wynagrodzenia na podstawie umowy indywidualnej—pobierają wynagrodzenie wyższe od minimum przewidzianego w umowie zbiorowej wzgl. orzeczeniu dla danej grupy pracowników,

b) w wypadkach, gdy umowy zbiorowe wzgl. orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej nie przewidują konieczności zawarcia umów indywidualnych — pobierają faktycznie wynagrodzenie wyższe od minimum przewidzianego w umowie zbiorowej wzgl. orzeczeniu dla odpowiedniej zatrudnieniem i kwalifikacjami grupy pracowników,

c) należą w obrębie jednego rodzaju zatrudnienia do kategorji wyższych od najniższej, gdy umowy zbiorowe wzgl. orzeczenia Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dzielą pracowników o wspólnym rodzaju zatrudnienia na kilka kategoryj ze względu na różnice w posiadanych przez pracowników kwalifikacjach oraz w wysokości pobieranego przez nich wynagrodzenia.

Za wykwalifikowanych robotników rolnych wymienionych w ustępie poprzednim uważa się:

1) rzemieślników, jak: stelmach, kołodziej, kowal, ślusarz, stolarz, cieśla, ogrodnik, szofer folwarczny, chmielarz, rybak, owczarz i t. p.;

2) dozorców gospodarczych, a mianowicie: gumiennych, włodarzy, karbowych;

3) straż leśną, jak: gajowy, borowy, szlakowy i t. p.

§ 9.

Przeciętne zarobki pracowników rolnych za okres od 1 stycznia 1934 r. do 31 marca 1935 r. ustalone zostaną na podstawie danych uzyskanych w myśl niniejszej instrukcji za okres od 1 kwietnia 1934 r. do 31 marca 1935 r.

§ 10.

Ustalenie przeciętnych zarobków miesięcznych za okresy od 1 stycznia 1934 r. do 31 marca 1936 r. winno nastąpić do 31 grudnia 1935 r.

z 7 listopada Nr. 256 Rok 1935

z 8 listopada Nr. 257 Rok 1935

Poz. 303. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji nadzwyczajnej Sejmu.

Poz. 304. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji nadzwyczajnej Senatu.

Poz. 305. Zarządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 5 listopada 1935 r. o nadaniu odznaczenia „Wawrzyn Akademicki".

Poz. 306. Zarządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 5 listopada 1935 r. o nadaniu odznaczenia „Wawrzyn Akademicki".

Poz. 307. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 listopada 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na bezcłowy wywóz pierza i puchu oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń.

z 11 listopada Nr. 258 Rok 1935

Poz. 308. Zarządzenie o nadaniu Wielkiej Wstęgi Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski, oraz Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 309. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 310. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 311. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 312. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 313. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 314. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 12 listopada Nr. 259 Rok 1935

Poz. 315. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 316. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.